Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Afdeling, sat med fem dommere)

15. juli 2026 *

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed – indefrysning af pengemidler – restriktion for indrejse på medlemsstaternes område – liste over personer, enheder og organer, som er omfattet af indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer, eller som er genstand for restriktive foranstaltninger vedrørende indrejse på medlemsstaternes område – opførelse og opretholdelse af sagsøgerens navn på listen – artikel 2, stk. 1, litra h), nr. i), i afgørelse 2014/145/FUSP – begrebet »person, der letter overtrædelser af forbuddet mod omgåelse« af de restriktive foranstaltninger – kriterium baseret på en adfærd, der kan udgøre en strafbar handling – det territoriale anvendelsesområde for forordning (EU) nr. 269/2014 – retssikkerhed – forholdsmæssighed – urigtigt skøn«

I sag T-492/24,

Dimitry Aleksandrovich Beloglazov, Minsk (Belarus), ved advokaterne E. Épron, A. Genko, C. Gimbert og M. Dechamps,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved D. Laurent og S. Lejeune, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Belgien ved C. Pochet, M. Van Regemorter og L. Jans, som befuldmægtigede,

og af

Europa-Kommissionen ved A. de Elera-San Miguel Hurtado og L. Puccio, som befuldmægtigede,

intervenienter,

har

RETTEN (Ottende Afdeling, sat med fem dommere),

* Processprog: fransk.

sammensat af afdelingsformanden, I. Gâlea (refererende dommer), og dommerne M.J. Costeira, M.T. Tóth, B. Ricziová og L. Spangsberg Grønfeldt,

justitssekretær: M.L. Ramette, fuldmægtig,

på grundlag af den skriftlige forhandling, navnlig:

– stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 20. september 2024,

– anmodningerne om tilpasning, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 31. oktober 2024, den 26. maj og den 17. november 2025,

– sagsøgerens anmodning om, at visse oplysninger i sagsakterne udelades i forhold til offentligheden, indleveret til Rettens Justitskontor den 23. juli 2025,

efter retsmødet den 10. februar 2026,

afsagt følgende

Dom

1 Ved sit søgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Dimitry Aleksandrovich Beloglazov, nedlagt påstand om annullation af følgende retsakter, for så vidt som de vedrører opførelsen eller opretholdelsen af hans navn på listerne over personer og enheder, som fremgår af bilaget til Rådets afgørelse 2014/145/FUSP af 17. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2014, L 78, s. 16), og af bilag I til Rådets forordning (EU) nr. 269/2014 af 17. marts 2014 om restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed (EUT 2014, L 78, s. 6) (herefter »de omtvistede lister«):

– for det første Rådets afgørelse (FUSP) 2024/1843 af 28. juni 2024 om ændring af afgørelse 2014/145 (EUT L, 2024/1843) og Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2024/1842 af 28. juni 2024 om gennemførelse af forordning nr. 269/2014 (EUT L, 2024/1842) (herefter samlet »retsakterne af juni 2024«)

– for det andet Rådets afgørelse (FUSP) 2024/2456 af 12. september 2024 om ændring af afgørelse 2014/145 (EUT L, 2024/2456) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2024/2455 af 12. september 2024 om gennemførelse af forordning nr. 269/2014 (EUT L, 2024/2455) (herefter samlet »retsakterne af september 2024«)

– for det tredje Rådets afgørelse (FUSP) 2025/528 af 14. marts 2025 om ændring af afgørelse 2014/145 (EUT L, 2025/528) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2025/527 af 14. marts 2025 om gennemførelse af forordning nr. 269/2014 (EUT L, 2025/527 (herefter samlet »retsakterne af marts 2025«), og

– for det fjerde Rådets afgørelse (FUSP) 2025/1895 af 12. september 2025 om ændring af afgørelse 2014/145 (EUT L, 2025/1895) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2025/1894 af 12. september 2025 om gennemførelse af forordning nr. 269/2014 (EUT L, 2025/1894) (herefter

samlet »retsakterne af september 2025« og sammen med retsakterne af juni 2024, af september 2024 og af marts 2025 »de anfægtede retsakter«).

I. Tvistens baggrund og de faktiske omstændigheder efter søgsmålets anlæggelse

2 Sagsøgeren er russisk statsborger.

3 Den foreliggende sag vedrører de restriktive foranstaltninger, som Den Europæiske Union har vedtaget over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed.

4 Den 17. marts 2014 vedtog Rådet for Den Europæiske Union afgørelse 2014/145 på grundlag af artikel 29 TEU og forordning nr. 269/2014 på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF. Ved disse retsakter fastsatte det restriktive foranstaltninger over for tiltag, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed.

5 Den 25. februar 2022 vedtog Rådet dels afgørelse (FUSP) 2022/329 om ændring af afgørelse 2014/145 (EUT 2022, L 50, s. 1), dels forordning (EU) 2022/330 om ændring af forordning nr. 269/2014 (EUT 2022, L 51, s. 1). Ved disse retsakter ændrede Rådet de kriterier for opførelse på de omtvistede lister, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra a)-g), i afgørelse 2014/145 og artikel 3, stk. 1, litra a)-g), i forordning nr. 269/2014, og som giver mulighed for indefrysning af pengemidler tilhørende personer, der er opført på disse lister. Artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2014/145 i affattelsen forud for ændringen ved afgørelse 2022/329 forbyder indrejse i eller transit gennem medlemsstaternes område for fysiske personer, som opfylder kriterier, der i det væsentlige er identiske med dem, der er opregnet i samme afgørelses artikel 2, stk. 1.

6 Den 8. april 2022 tilføjede Rådet Oleg Vladimirovich Deripaskas navn til de omtvistede lister, dels ved afgørelse (FUSP) 2022/582 om ændring af afgørelse 2014/145 (EUT 2022, L 110, s. 5), dels ved gennemførelsesforordning (EU) 2022/481 om gennemførelse af forordning nr. 269/2014 (EUT 2022, L 110, s. 3).

7 Den 6. oktober 2022 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2022/1907 om ændring af afgørelse 2014/145 (EUT 2022, L 259 I, s. 98), hvis syvende betragtning har følgende ordlyd:

»Rådet mener, at lettelse af omgåelse eller undvigelse af visse af Unionens restriktive foranstaltninger kan bidrage til at destabilisere Ukraine eller underminere dets territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed. Rådet finder det derfor nødvendigt at træffe foranstaltninger og indføre endnu et opførelseskriterium, der specifikt er rettet mod en sådan lettelse.«

8 Ved denne afgørelse tilføjede Rådet således et nyt kriterium for opførelse på de omtvistede lister i artikel 2, stk. 1, i afgørelse 2014/145, idet den nævnte bestemmelse blev ændret således:

»1. Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører […]:

[…]

h) fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der letter overtrædelser af forbuddet mod omgåelse af bestemmelserne i nærværende afgørelse, Rådets forordning (EU) nr. 269/2014, (EU) nr. 692/2014, (EU) nr. 833/2014 eller (EU) 2022/263 eller Rådets afgørelse 2014/386/FUSP, 2014/512/FUSP eller (FUSP) 2022/266,

[…]

indefryses.«

9 Ved samme afgørelse tilføjede Rådet ligeledes i artikel 1, stk. 1, litra f), i afgørelse 2014/145 et kriterium for forbud mod indrejse i eller transit gennem medlemsstaternes område, der i det væsentlige er identisk med det, der er fastsat for indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer i artikel 2, stk. 1, litra h), i afgørelse 2014/145, som ændret ved afgørelse 2022/1907.

10 Den 6. oktober 2022 vedtog Rådet ligeledes forordning (EU) 2022/1905 om ændring af forordning nr. 269/2014 (EUT 2022, L 259 I, s. 76). Ved denne forordning tilføjede Rådet i artikel 3, stk. 1, litra h), i forordning nr. 269/2014 det kriterium, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra h), i afgørelse 2014/145, som ændret ved afgørelse 2022/1907, hvis ordlyd er identisk med den, der er anført i præmis 8 ovenfor.

11 Den 23. juni 2023 vedtog Rådet afgørelse (FUSP) 2023/1218 om ændring af afgørelse 2014/145 (EUT 2023, L 159 I, s. 526). Ved denne afgørelse ændrede Rådet bl.a. artikel 2, stk. 1, litra h), i afgørelse 2014/145. I den affattelse, der følger af ændringen ved afgørelse 2023/1218, har artikel 2, stk. 1 og 2, i afgørelse 2014/145 følgende ordlyd:

»1. Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører […]

[…]

h) fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer:
   i) der letter overtrædelser af forbuddet mod omgåelse af bestemmelserne, der er fastsat i nærværende afgørelse, eller i afgørelse 2014/386/FUSP, 2014/512/FUSP eller (FUSP) 2022/266, eller forordning (EU) nr. 269/2014, (EU) nr. 692/2014, (EU) nr. 833/2014 eller (EU) 2022/263, eller
   ii) der på anden vis i væsentlig grad modvirker disse bestemmelser, […]

[…]

indefryses.

2. Ingen pengemidler eller økonomiske ressourcer må hverken direkte eller indirekte stilles til rådighed for eller være til fordel for de fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er opført på listen i bilaget.«

12 Det kriterium, der finder anvendelse på indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer som fastsat i artikel 2, stk. 1, litra h), i afgørelse 2014/145, som ændret ved afgørelse 2023/1218, svarer i det væsentlige til det, der er fastsat for forbud mod indrejse på eller transit gennem medlemsstaternes område i artikel 1, stk. 1, litra f), i afgørelse 2014/145, som ændret ved afgørelse 2023/1218.

13 Den 23. juni 2023 vedtog Rådet ligeledes forordning (EU) 2023/1215 om ændring af forordning nr. 269/2014 (EUT 2023, L 159 I, s. 330), hvorved det ændrede det kriterium, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, litra h), i forordning nr. 269/2014, til en ordlyd, der i det væsentlige er identisk med den, der er gengivet i præmis 11 ovenfor.

14 Den 28. juni 2024 vedtog Rådet retsakterne af juni 2024. Ved disse retsakter opførte det sagsøgerens navn på de omtvistede lister og pålagde ham dermed de restriktioner for bevægelse på EU-medlemsstaternes område, som er beskrevet i præmis 5 ovenfor. Den begrundelse, der blev anført over for sagsøgeren, havde følgende ordlyd:

»Dimitry Beloglazov ejer LLC Titul (med hjemsted i Rusland), som har etableret et datterselskab, Joint Stock Company (JSC) Iliadis (med hjemsted i Rusland), for at erhverve Oleg Deripaskas andel i International LLC Rasperia Trading Limited (»Rasperia«, med hjemsted i Rusland). Rasperia ejer 28,5 mio. aktier i det europæiske selskab STRABAG SE. Disse aktier blev indefrosset, fordi Rasperia var kontrolleret af Oleg Vladimirovich Deripaska, en fysisk person, der er omfattet af restriktive foranstaltninger.

Oleg Deripaska koordinerede sammen med Dimitry Beloglazov en kompleks unddragelsesordning med henblik på at sælge de indefrosne aktier i STRABAG. Med henblik herpå oprettede Beloglazovs selskab, LLC Titul, et datterselskab, JSC Iliadis, som erhvervede Deripaskas andel i Rasperia og dermed også de indefrosne STRABAG-aktier. Oleg Deripaska opnåede en tilsvarende økonomisk fordel ved salget af Rasperia.

Dimitry Beloglazov og de involverede selskaber, LLC Titul, JSC Iliadis og Rasperia, brugte denne ordning til uden for Unionen at sælge et ikke-EU-selskab, der kontrolleres af en person, der er opført på listen, og som ejer indefrosne aktier i et EU-selskab, med det ene formål at ophæve indefrysningen af disse aktier i Unionen og derved omgå Unionens restriktive foranstaltninger.

Dimitry Beloglazov letter derfor overtrædelser af forbuddet mod omgåelse af forordning […] nr. 269/2014.«

15 Artikel 6, stk. 2, i afgørelse 2014/145 i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af juni 2024, fastsatte, at denne afgørelse fandt anvendelse »indtil den 15. september 2024«.

16 Ved skrivelse til Rådet af 25. juli 2024 anmodede sagsøgeren om fremsendelse af alle de oplysninger og beviser, som lå til grund for opførelsen af hans navn på de omtvistede lister. Den 2. august 2024 svarede Rådet sagsøgeren ved at fremsende ham bevismaterialet med referencenr. WK 8700/2024 REV 1 (herefter »WK-materialet«).

17 Den 12. september 2024 vedtog Rådet retsakterne af september 2024, hvorved det opretholdt sagsøgerens navn på de omtvistede lister indtil den 15. marts 2025 uden at ændre den begrundelse, der er gengivet i præmis 14 ovenfor. Vedtagelsen af disse retsakter blev meddelt sagsøgerens repræsentanter ved skrivelse af 13. september 2024.

18 Ved skrivelse til Rådet af 31. oktober 2024 forelagde sagsøgeren Rådet en anmodning om fornyet gennemgang af de restriktive foranstaltninger over for ham.

19 Den 14. marts 2025 vedtog Rådet retsakterne af marts 2025, hvorved det opretholdt sagsøgerens navn på de omtvistede lister indtil den 15. september 2025 uden at ændre den begrundelse, der er gengivet i præmis 14 ovenfor. Rådet oplyste sagsøgeren om vedtagelsen af disse retsakter ved skrivelse af 17. marts 2025, hvorved det ligeledes anførte, at det besvarede sagsøgerens bemærkninger af 31. oktober 2024.

20 Ved skrivelse til Rådet af 23. maj 2025 forelagde sagsøgeren Rådet en anmodning om fornyet gennemgang af de restriktive foranstaltninger over for ham.

21 Den 12. september 2025 vedtog Rådet retsakterne af september 2025, hvorved det opretholdt sagsøgerens navn på de omtvistede lister indtil den 15. marts 2026 uden at ændre den begrundelse, der er gengivet i præmis 14 ovenfor. Rådet oplyste sagsøgeren om vedtagelsen af disse retsakter ved skrivelse af 15. september 2025, hvorved det ligeledes anførte, at det besvarede sagsøgerens bemærkninger af 23. maj 2025.

II. Parternes påstande

22 Sagsøgeren har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

– De anfægtede retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

– Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

23 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

– Subsidiært, såfremt Retten annullerer afgørelse 2024/2456 eller afgørelse 2025/1895, opretholdes virkningerne af disse afgørelser i forhold til sagsøgeren indtil udløbet af appelfristen, eller, såfremt der iværksættes appel inden for denne frist, indtil appellen forkastes.

24 Kongeriget Belgien og Europa-Kommissionen har nedlagt påstand om, at Rådet frifindes, idet Kommissionen ligeledes har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

A. Anmodningen om, at visse oplysninger udelades i forhold til offentligheden

25 Under retsforhandlingerne for Retten har sagsøgeren i det væsentlige anmodet om, at visse oplysninger, der fremgår af sagsakterne, udelades i forhold til offentligheden i denne dom i henhold til artikel 66 og 66a i Rettens procesreglement.

26 Det skal bemærkes, at den påkendende ret ved afvejningen mellem offentliggørelsen af retsafgørelser og retten til beskyttelse af personoplysninger og forretningshemmeligheder skal tilstræbe en rimelig balance ud fra den enkelte sags omstændigheder, idet der ligeledes skal tages

hensyn til offentlighedens ret til at få adgang til domstolsafgørelser i henhold til principperne i artikel 15 TEUF (jf. dom af 27.4.2022, Sieć Badawcza Łukasiewicz – Port Polski Ośrodek Rozwoju Technologii mod Kommissionen, T-4/20, EU:T:2022:242, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis). Det skal endvidere bemærkes, at offentliggørelsen af retsafgørelser har til formål at tillade offentlighedens domstolskontrol og udgør en grundlæggende proceduremæssig garanti mod vilkårlighed (jf. dom af 11.6.2025, Hitit Seramik mod Kommissionen, T-230/23, ikke trykt i Sml., EU:T:2025:579, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis).

27 I øvrigt er udeladelse af en oplysning i forhold til offentligheden ikke beføjet i tilfælde, hvor – eksempelvis – oplysningerne allerede er offentligt tilgængelige, den brede offentlighed eller visse fagkredse kan få adgang til oplysningerne, oplysningerne ligeledes indgår i andre passager eller dokumenter i sagsakterne, og den part, der ønsker at bevare den fortrolige karakter af de pågældende oplysninger, har undladt at fremsætte en anmodning herom, oplysningerne ikke er tilstrækkeligt specifikke eller præcise til at afsløre fortroligt indhold, eller oplysningerne i vid udstrækning stammer fra eller kan udledes af andre oplysninger, som er lovligt tilgængelige for de interesserede parter (jf. i denne retning dom af 6.11.2024, Crédit agricole m.fl. mod Kommissionen (Obligationer udstedt af overstatslige organer, stater og agenturer), T-386/21 og T-406/21, EU:T:2024:776, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

28 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgerens anmodning ikke kan imødekommes for så vidt angår de oplysninger, som anmodes udeladt i forhold til offentligheden, og som ikke anvendes i denne dom.

29 Dette gælder for det første de juridiske udtalelser fra advokatfirmaer, som er gengivet i bilag A.4 og A.5 til stævningen, for det andet de anmodninger, som sagsøgeren har indgivet til de østrigske myndigheder, og som er gengivet i bilag A.6-A.8 til stævningen, for det tredje den skrivelse fra et revisionsfirma, som er gengivet i bilag C.4 til replikken, for det fjerde en rapport vedrørende sagsøgeren, som Rådet har gengivet i bilag B.25 til svarskriftet, for det femte visse oplysninger indeholdt i uddrag af det russiske selskabsregister, som er gengivet i bilag AD2.3 til den anden anmodning om tilpasning, og for det sjette de skrivelser fra sagsøgeren til Rådet, som er omhandlet i præmis 18 og 20 ovenfor og er gengivet i henholdsvis bilag AD2.6 og AD2.7 til den anden anmodning om tilpasning.

30 Endvidere har sagsøgeren anmodet om udeladelse af den trepartskontrakt, som blev indgået af selskabet MKAO Rasperia Trading Limited (herefter »Rasperia«) med dels den østrigske bank Raiffeisen Bank International (herefter »RBI Østrig«), dels denne banks russiske datterselskab (herefter »Raiffeisen Rusland«), og som er gengivet i bilag A.3 til stævningen (herefter »trepartsaftalen«). Det skal påpeges, at et sådant dokument indeholder forretningshemmeligheder, og at der foreligger en legitim interesse i, at disse ikke udbredes i offentligheden. Trepartsaftalen vedrører imidlertid en transaktion, som har nær forbindelse med den transaktion, som Rådet nævnte i den begrundelse, som sagsøgeren blev foreholdt vedrørende hans stiftelse af selskabet JSC Iliadis (herefter »Iliadis«) med henblik på erhvervelse af Oleg Deripaskas andel i Rasperia, som selv ejer 28,5 mio. aktier i det østrigske selskab Strabag SE (herefter »den omhandlede transaktion«). Derfor, og eftersom trepartsaftalen er nært forbundet med den omhandlede transaktion, som udgør det faktuelle grundlag for de anfægtede retsakter, må visse dele af den foreliggende dom nødvendigvis omhandle denne aftale.

31 På denne baggrund skal sagsøgerens anmodning vedrørende trepartsaftalen kun imødekommes, for så vidt som kravet om offentlighedens domstolskontrol ikke er til hinder herfor, og for så vidt som de pågældende oplysninger ikke er offentligt tilgængelige eller fremgår af andre dele af sagsakterne, som ikke er genstand for en anmodning om udeladelse fra sagsøgerens side.

32 I denne henseende må det, for så vidt som sagsøgeren bl.a. har påberåbt sig den fortrolige karakter af prisen og de suspensive betingelser i trepartsaftalen, konstateres, at disse oplysninger i det mindste delvist er tilgængelige i en pressemeddelelse fra RBI Østrig af 19. december 2023, der er et offentligt dokument, som sagsøgeren selv har gengivet i bilag C.5 til replikken. Retten finder derfor ikke, at sagsøgerens anmodning vedrørende udeladelsen af disse oplysninger i forhold til offentligheden skal imødekommes.

33 Endelig har sagsøgeren anmodet om udeladelse af oplysningerne i de dokumenter, som han har indgivet til handelsdomstolen i Moskva (Rusland), og som han har fremlagt i bilag AD.2 og AD.3 til den første anmodning om tilpasning, i forbindelse med en sag, som han har anlagt ved den nævnte ret med henblik på at ophæve virkningerne af den omhandlede transaktion.

34 I denne henseende må det lægges til grund, at sagsøgeren har en legitim interesse i, at disse oplysninger angående en retssag, som vedrører ham, ikke udbredes i offentligheden. Det skal dog ligeledes påpeges, at den pågældende sag udgør grundlaget for et argument, hvormed han har rejst tvivl om, hvorvidt de anfægtede retsakter er begrundede, idet han har gjort gældende, at en sådan transaktion, eftersom han har anlagt den nævnte sag, og den har ført til en ophævelse af den omhandlede operations virkninger, ikke kan begrunde opførelsen eller opretholdelsen af hans navn på de omtvistede lister ved disse retsakter.

35 På denne baggrund og under hensyn til offentlighedens domstolskontrol finder Retten det nødvendigt at undersøge spørgsmålet om sagen ved handelsdomstolen i Moskva og navnlig dens genstand og grundene til, at den blev anlagt, idet det så vidt muligt undgås at henvise i detaljer til de oplysninger, der er indeholdt i bilag AD.2 og AD.3 til den første anmodning om tilpasning. Derfor skal anmodningen om udeladelse vedrørende disse bilag imødekommes i dette omfang.

B. Påstanden om annullation af de anfægtede retsakter

36 Til støtte for påstanden om annullation af de anfægtede retsakter har sagsøgeren fremsat fem anbringender, hvoraf det første vedrører ulovligheden af det kriterium, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, litra f), og artikel 2, stk. 1, litra h), nr. i), i afgørelse 2014/145, som ændret ved afgørelse 2023/1218, og i artikel 3, stk. 1, litra h), nr. i), i forordning nr. 269/2014, som ændret ved forordning 2023/1215 [herefter »første del af litra h)-kriteriet«], det andet et urigtigt skøn, det tredje en tilsidesættelse af retten til forsvar og retssikkerhedsprincippet, det fjerde et uforholdsmæssigt indgreb i de grundlæggende rettigheder og det femte en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

37 Endvidere har sagsøgeren i den tredje anmodning om tilpasning, hvorved han har udvidet sin annullationspåstand til at omfatte retsakterne af september 2025, fremsat et sjette anbringende, som vedrører en procedurefejl som følge af Rådets tilsidesættelse af sin forpligtelse til fornyet gennemgang af de omhandlede restriktive foranstaltninger.

1. Det første anbringende vedrørende ulovligheden af første del af litra h)-kriteriet

38 Dette anbringende er inddelt i to led, hvoraf det første vedrører en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, mens det andet vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

39 Indledningsvis skal det erindres, at det følger af artikel 277 TEUF, at hver part i en retstvist, der angår en almengyldig retsakt vedtaget af en institution, et organ, et kontor eller et agentur under Unionen, over for Den Europæiske Unions Domstol kan påberåbe sig de i artikel 263, stk. 2, TEUF nævnte grunde og gøre gældende, at retsakten ikke kan finde anvendelse.

40 Artikel 277 TEUF er udtryk for et almindeligt princip, hvorefter hver part i en retssag, med henblik på at opnå annullation af en retsakt, som vedkommende kan indbringe en klage over, har ret til at anfægte gyldigheden af tidligere retsakter fra institutionerne, som er hjemmel for den anfægtede retsakt, også selv om parten ikke var beføjet til i medfør af artikel 263 TEUF at anlægge direkte søgsmål til prøvelse af disse retsakter, hvis virkninger parten således er omfattet af, uden at have været i stand til at påstå den annulleret. Den generelle retsakt, hvis ulovlighed påberåbes, skal finde direkte eller indirekte anvendelse på den sag, der er genstand for søgsmålet, og der skal være en direkte retlig forbindelse mellem den anfægtede individuelle afgørelse og den pågældende generelle retsakt (jf. dom af 17.2.2017, Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl. mod Rådet, T-14/14 og T-87/14, EU:T:2017:102, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

41 Hvad angår intensiteten af domstolskontrollen følger det af fast retspraksis, at Unionens retsinstanser i overensstemmelse med de kompetencer, som er blevet tildelt dem i medfør af EUF-traktaten, skal sikre en – principielt fuldstændig – legalitetsprøvelse af alle EU-retsakter under hensyn til de grundlæggende rettigheder, der udgør en integrerende del af EU-rettens almindelige retsgrundsætninger. Dette krav er udtrykkeligt fastslået i artikel 275, stk. 2, TEUF (jf. dom af 28.11.2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis, og af 28.11.2013, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

42 Rådet har ikke desto mindre et vidt skøn med hensyn til den generelle og abstrakte fastsættelse af retlige kriterier og af fremgangsmåden for vedtagelse af restriktive foranstaltninger (jf. i denne retning dom af 21.4.2015, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis). Følgelig er de almengyldige regler, der fastsætter disse kriterier og fremgangsmåder, såsom de bestemmelser i de anfægtede retsakter, der fastsætter de omtvistede kriterier, som er omfattet af dette anbringende, underlagt en begrænset domstolsprøvelse, der er begrænset til en efterprøvelse af, om reglerne for proceduren og om angivelse af en begrundelse er overholdt, om de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, og om der foreligger en retlig fejl, og af, at Rådet ikke åbenbart har overskredet grænserne for sin skønsmargen, samt af, at der ikke er begået magtfordrejning (jf. i denne retning dom af 15.11.2023, OT mod Rådet, T-193/22, EU:T:2023:716, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis). Denne begrænsede kontrol finder særlig anvendelse på de hensigtsmæssighedsbetragtninger, som disse foranstaltninger er baseret på (jf. i denne retning dom af 15.6.2017, Kiselev mod Rådet, T-262/15, EU:T:2017:392, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

43 I lyset af disse betragtninger skal der foretages en vurdering af den argumentation, som sagsøgeren har fremført ved det første anbringendes to led, der vedrører ulovligheden af første del af litra h)-kriteriet, hvorom Rådet ikke har bestridt, at det udgør retsgrundlaget for opførelsen og opretholdelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister, som blev vedtaget ved de anfægtede retsakter.

a) Den angivelige tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

44 Efter sagsøgerens opfattelse er første del af litra h)-kriteriet i strid med de krav, der følger af retssikkerhedsprincippet, som følge af dets upræcise og uforudsigelige karakter. Verbet »lette«, som anvendes heri, defineres nemlig ikke og giver derfor mulighed for en mere eller mindre vid fortolkning, uden at det er muligt på forhånd at have viden om styrken af den påkrævede forbindelse mellem på den ene side en person, der kan være omfattet af dette kriterium, og på den anden side en situation med omgåelse af de restriktive foranstaltninger.

45 I øvrigt bemærkes, at eftersom en praksis med omgåelse af de restriktive foranstaltninger udgør en strafbar handling i medlemsstaterne, indebærer begrebet om »lettelse« af denne praksis en medskyld i begåelsen af denne strafbare handling. På det strafferetlige område skal begåelsen af en strafbar handling, som gør det muligt at pågribe de medskyldige heri, imidlertid fastslås på grundlag af en retslig undersøgelse, hvilket ikke vil være tilfældet, hvis Rådet beslutter at anvende første del af litra h)-kriteriet. Personer vil således kunne være omfattet af denne del af litra h)-kriteriet uden nogen forudgående strafferetlig domfældelse, hvilket vil gøre den uforudsigelig.

46 Efter sagsøgerens opfattelse er den af Rådet foreslåede fortolkning af første del af litra h)-kriteriet udtryk for dens manglende klarhed og uforudsigelige karakter. På den ene side har Rådet nemlig gjort gældende, at første del af litra h)-kriteriet kun omfatter personer, der letter overtrædelse af bestemmelserne om forbud mod omgåelse, dvs. artikel 9 i forordning nr. 269/2014, som ændret, hvilket forudsætter, at der foreligger en faktisk omgåelse, og på den anden side gjort gældende, at litra h)-kriteriet ikke kræver bevis for, at der foreligger en strafbar handling i form af omgåelse.

47 Rådet har, støttet af Kongeriget Belgien og Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

48 Ifølge retspraksis indebærer retssikkerhedsprincippet, som udgør et almindeligt EU-retligt princip, at EU-lovgivningen skal være klar og utvetydig, og at retssubjekterne kan forudse dens anvendelse (jf. dom af 15.11.2023, OT mod rådet, T-193/22, EU:T:2023:716, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

49 Disse krav kan imidlertid ikke forstås således, at de er til hinder for, at en EU-institution inden for en norm, som denne vedtager, anvender et abstrakt juridisk begreb, eller således at de pålægger, at en sådan abstrakt norm skal nævne de forskellige konkrete tilfælde, hvori begrebet kan finde anvendelse, for så vidt som denne institution ikke på forhånd kan fastlægge alle disse tilfælde (jf. dom af 4.10.2024, Litauen m.fl. mod Parlamentet og Rådet (Mobilitetspakken), C-541/20 – C-555/20, EU:C:2024:818, præmis 159 og den deri nævnte retspraksis).

50 I den foreliggende sag skal det erindres, at første del af litra h)-kriteriet fastsætter en mulighed for at opføre personer, der »letter overtrædelser af forbuddet mod omgåelse af bestemmelserne« i visse udtrykkeligt anførte retsakter, herunder afgørelse 2014/145 og forordning nr. 269/2014, på de omtvistede lister.

51 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at verbet »lette«, som anvendes i første del af litra h)-kriteriet, er for vagt.

52 I denne henseende følger det af Domstolens praksis, at EU-lovgiver ved at henvise til forbuddet mod omgåelse af bestemmelser, der pålægger restriktive foranstaltninger i forbindelse med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), tager sigte på aktiviteter, hvis mål eller virkning er, at deres gerningsmand unddrager sig de nævnte foranstaltninger, og som adskiller sig fra handlinger, der formelt overtræder disse foranstaltninger (jf. analogt dom af 21.12.2011, Afrasiabi m.fl., C-72/11, EU:C:2011:874, præmis 60).

53 Hvad angår begrebet »at lette«, som ikke er udtrykkeligt defineret i de retsakter, der indeholder de bestemmelser, som fastsætter første del af litra h)-kriteriet, eller i bredere forstand i den juridiske ramme vedrørende restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation, skal det bemærkes, at fastlæggelsen af betydningen og rækkevidden af udtryk, som ikke er defineret i EU-retten, skal ske efter deres normale mening i sædvanlig sprogbrug, idet der tages hensyn til den generelle sammenhæng, hvori de anvendes, og de mål, der forfølges med den lovgivning, som de udgør en del af (jf. dom af 27.9.2012, Partena, C-137/11, EU:C:2012:593, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

54 Verbet »lette«, som anvendes i første del af litra h)-kriteriet i forbindelse med »overtrædelser af forbuddet mod omgåelse«, skal dermed forstås på grundlag af sin primære betydning, altså at gøre det lettere at gennemføre en transaktion, som har til mål eller virkning at omgå de restriktive foranstaltninger ved at yde bistand eller bidrage til dens gennemførelse. Denne del af litra h)-kriteriet tager således sigte på personer, der uden selv at være gerningsmænd til en omgåelse har foretaget handlinger eller undladelser, hvis mål eller virkning har været at muliggøre gennemførelsen af en sådan transaktion eller at forenkle vilkårene for dens gennemførelse.

55 Denne fortolkning bestyrkes af den sammenhæng, som første del af litra h)-kriteriet indgår i, og de hermed forfulgte formål.

56 Dels indgår første del af litra h)-kriteriet i en lovgivningsmæssig sammenhæng, hvor bekæmpelsen af omgåelse af de restriktive foranstaltninger er genstand for særlige bestemmelser. Hvad navnlig angår indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer tilhørende de personer, der er opført på de omtvistede lister, fastsætter artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, et generelt forbud mod deltagelse i aktiviteter, som omgår de restriktive foranstaltninger, der er fastsat i denne forordning, mens samme artikels stk. 2 fastsætter en forpligtelse for disse personer til at indberette pengemidler og økonomiske ressourcer, som ejes, besiddes eller kontrolleres af dem i en medlemsstat, til denne stats myndigheder. Sidstnævnte forpligtelse blev tilføjet ved Rådets forordning (EU) 2022/1273 af 21. juli 2022 om ændring af forordning nr. 269/2014 (EUT 2022, L 194, s. 1), i hvis femte betragtning Rådet anførte, at det »[f]or at sikre en effektiv og ensartet gennemførelse af forordning […] nr. 269/2014 og i betragtning af de stadig mere komplekse ordninger, der [blev anvendt] for at unddrage sig sanktioner, og som [vanskeliggjorde] gennemførelsen heraf, [var] […] nødvendigt at forpligte udpegede personer og enheder med aktiver inden for en medlemsstats jurisdiktion til at indberette disse aktiver og til at samarbejde med den kompetente myndighed om kontrollen af denne indberetning. Det [var] også hensigtsmæssigt at styrke bestemmelserne om indberetningsforpligtelser for EU-operatører med henblik på at hindre overtrædelse og omgåelse af indefrysningen af aktiver«.

57 Første del af litra h)-kriteriet indgår således i en retlig sammenhæng, der bl.a. hviler på den konstatering, at de restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation kan omgås med komplekse juridiske og finansielle konstruktioner, som er i stand til at fremstå lovlige, hvilket generelt kræver deltagelse af flere aktører, der bidrager til gennemførelsen af disse konstruktioner.

58 Dels konstaterede Rådet i syvende betragtning til afgørelse 2022/1907, som er nævnt i præmis 7 ovenfor, at lettelse af omgåelse eller undvigelse af de restriktive foranstaltninger bidrog til at destabilisere Ukraine og underminere dets territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed. Formålet med første del af litra h)-kriteriet er således at mindske risikoen for omgåelse af de restriktive foranstaltninger ved at tage sigte på de personer, som yder bistand eller bidrager til sådanne former for praksis, for at sikre en større effektivitet af disse foranstaltninger, hvilket er i overensstemmelse med den fortolkning, der blev anlagt i præmis 54 ovenfor.

59 På denne baggrund kan den fortolkning, at første del af litra h)-kriteriet giver mulighed for opførelse på de omtvistede lister af navnet på enhver person, der har ydet bistand eller bidraget til en omgåelse af de restriktive foranstaltninger, ikke anses for at være uforholdsmæssigt vid. I denne henseende kræver retssikkerhedsprincippet, som nævnt i præmis 49 ovenfor, ikke, at en abstrakt norm skal nævne de forskellige konkrete tilfælde, hvori den kan finde anvendelse, for så vidt som ophavsmanden til denne norm ikke på forhånd kan fastlægge alle disse tilfælde, hvilket navnlig gælder en norm, der vedrører komplekse juridiske og finansielle konstruktioner.

60 Dermed kan sagsøgerens klagepunkt om, at første del af litra h)-kriteriet i sig selv er for vagt, ikke tages til følge.

61 For det andet har sagsøgeren i det væsentlige påpeget, at første del af litra h)-kriteriet tager sigte på en strafbar handling, nemlig overtrædelse af forbuddet mod omgåelse af de restriktive foranstaltninger, og vedrører medskyld i en sådan overtrædelse, idet den giver mulighed for at opføre navnene på personer, der har »lettet« denne overtrædelse, på de omtvistede lister. Denne del af litra h)-kriteriet er således uforudsigeligt, eftersom personer, der ikke er blevet tiltalt ved en straffedomstol i en medlemsstat efter en kontradiktorisk retslig procedure, ikke bør kunne forvente, at deres navne opføres på de omtvistede lister på grundlag af denne del.

62 I denne henseende skal det indledningsvis erindres, at de restriktive foranstaltninger, såsom dem, der følger af anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet, ikke udgør en strafferetlig sanktion og i øvrigt ikke indebærer nogen anklage af denne karakter. De af Rådets retsakter, som pålægger sådanne foranstaltninger, udgør nemlig ikke en konstatering af, at der faktisk er begået en strafbar handling, men vedtages inden for rammerne af og med henblik på en administrativ procedure, der har en retsbevarende funktion og har som ene formål at gøre det muligt for Rådet at udøve pres, således at den situation, i forhold til hvilken det har truffet disse foranstaltninger, ophører eller i det mindste udvikler sig (jf. i denne retning og analogt dom af 12.2.2020, Amisi Kumba mod Rådet, T-163/18, EU:T:2020:57, præmis 139 (ikke trykt i Sml.)).

63 Det er derfor med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at de personer, der er opført på de omtvistede lister i henhold til litra h)-kriteriet, kun burde kunne forvente at blive det ved afslutningen af en straffesag, for så vidt som en sådan opførelse svarer til, at de betragtes som medskyldige i en overtrædelse af forbuddet mod omgåelse af de restriktive foranstaltninger.

64 Endvidere medfører den omstændighed, at et kriterium for opførelse på de omtvistede lister tager sigte på en type adfærd, der i øvrigt kan udgøre en strafbar handling i medlemsstaternes nationale ret, ikke, at de restriktive foranstaltninger er af strafferetlig karakter, og den indebærer ikke, at

Rådet for at opføre navnet på en person eller en enhed på de omtvistede lister i henhold til dette kriterium skal handle som strafferetlig myndighed eller støtte sig på en afgørelse truffet af en national strafferetlig myndighed.

65 I denne henseende bemærkes dels, således som Kongeriget Belgien har påpeget, at det allerede er blevet fastslået, at Rådets fastsættelse af restriktive foranstaltninger over for en person for krænkelse af menneskerettighederne, som i øvrigt er strafbare, kan begrundes i hensynet til de formål, der forfølges på området for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, uanset om der kan rejses en straffesag (jf. analogt dom af 22.4.2015, Tomana m.fl. mod Rådet og Kommissionen, T-190/12, EU:T:2015:222, præmis 105 og 106). Rådet har dermed ret til at fastlægge et kriterium, som tager sigte på visse handlinger, uanset deres eventuelle strafferetlige kvalifikation i medlemsstaternes nationale ret i øvrigt, inden for rammerne af det skøn, det er tillagt med hensyn til den generelle og abstrakte fastsættelse af retlige kriterier og af fremgangsmåden for vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som omhandlet i præmis 42 ovenfor.

66 Dels følger det af fast retspraksis, at det påhviler Rådet at fremlægge en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier for Unionens retsinstanser, der gør det muligt at fastslå, at der er en tilstrækkelig tilknytning mellem den person, der er undergivet en foranstaltning i form af indefrysning af midler, og det regime eller i almindelighed de forhold, der bekæmpes (jf. dom af 20.7.2017, Badica og Kardiam mod Rådet, T-619/15, EU:T:2017:532, præmis 99 og den deri nævnte retspraksis).

67 Dette indebærer for så vidt angår første del af litra h)-kriteriet, at Rådet skal fremlægge en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier, der gør det muligt at lægge til grund, at der er en tilstrækkelig tilknytning mellem den pågældende person og en situation, hvor overtrædelse af forbuddet mod omgåelse af de restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation lettes, altså mere præcist at denne person har foretaget handlinger eller undladelser, hvis mål eller virkning har været at muliggøre gennemførelsen af en sådan transaktion eller at forenkle vilkårene for dens gennemførelse (jf. præmis 54 ovenfor).

68 Et sådant bevis skal ikke nødvendigvis i alle tilfælde være baseret på en dom afsagt af en national strafferetlig myndighed, idet indbringelsen af en sag for en sådan myndighed afhænger af de særlige regler og procedurer i hver enkelt medlemsstat.

69 Det følger heraf, at klagepunktet vedrørende uforudsigeligheden af første del af litra h)-kriteriet hviler på den fejlagtige præmis, at Rådet ikke havde ret til at lade et kriterium for opførelse på de omtvistede lister omfatte en adfærd, der i øvrigt kan udgøre en strafbar handling i medlemsstaternes nationale ret, uden at denne adfærd er blevet fastslået af en national judiciel myndighed.

70 På denne baggrund skal det første anbringendes første led, som vedrører en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet ved første del af litra h)-kriteriet, forkastes.

b) Den angivelige tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

71 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet tilsidesatte proportionalitetsprincippet ved at vedtage første del af litra h)-kriteriet.

72 Sagsøgeren har for det første anført, at den gældende lovgivning før vedtagelsen af første del af litra h)-kriteriet indeholdt tilstrækkelige midler til at forhindre omgåelse af de restriktive foranstaltninger.

73 Dels er omgåelse af de restriktive foranstaltninger udtrykkeligt forbudt i henhold til forordning nr. 269/2014, som ændret, og et sådant forbud var i øvrigt i det foreliggende tilfælde tilstrækkeligt til, at de østrigske myndigheder blokerede den omhandlede transaktion. Dels kan Rådet allerede fastsætte restriktive foranstaltninger over for personer, der letter omgåelse af sådanne foranstaltninger ved at opføre deres navne på de omtvistede lister på grundlag af det kriterium for opførelse, der er fastsat i artikel 1, stk. 1 in fine, og artikel 2, stk. 1 in fine, i afgørelse 2014/145, som ændret, samt artikel 3, stk. 1 in fine, i forordning nr. 269/2014, som ændret, som giver mulighed for at fastsætte restriktive foranstaltninger over for personer med tilknytning til andre personer, der allerede er underlagt restriktive foranstaltninger (herefter »kriteriet om en person med tilknytning«).

74 For det andet har sagsøgeren tilføjet, at første del af litra h)-kriteriet ikke er relevant, eftersom denne del i henhold til sin ordlyd ikke kræver, at de heraf omfattede personer individuelt kan lægge pres på den russiske regering. Endvidere er de restriktive foranstaltninger ikke i sig selv relevante, eftersom deres anvendelse ikke er effektiv og skader Unionens økonomi mere end den russiske.

75 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at første del af litra h)-kriteriet er uforholdsmæssigt som følge af dens straffende, irreversible og endelige karakter.

76 I denne henseende har sagsøgeren indledningsvis foreholdt Rådet, at der ikke foreligger nogen processuelle garantier forud for anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet, idet det hviler på konstateringen af en strafbar handling, nærmere bestemt medskyld i en overtrædelse af forbuddet mod omgåelse af de restriktive foranstaltninger. Endvidere har sagsøgeren anført, at de restriktive foranstaltninger faktisk er af endelig karakter, eftersom visse personer fortsætter med at være omfattet af disse foranstaltninger gennem lange perioder på op til flere år. Endelig har sagsøgeren tilføjet, at Rådet har medgivet, at første del af litra h)-kriteriet har et repressivt formål, og at dette formål styrkes af det forhold, at hans navn er blevet opført og opretholdt på de omtvistede lister for tidligere faktiske omstændigheder.

77 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at første del af litra h)-kriteriet er uforholdsmæssigt, for så vidt som det kan anvendes på personer med hjemsted uden for Unionen, som principielt ikke kan være skyldige i en overtrædelse i form af omgåelse, eftersom de strafferetlige regler ikke er ekstraterritoriale.

78 Rådet har, støttet af Kongeriget Belgien og Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

79 Det følger af retspraksis, at proportionalitetsprincippet, som hører til EU-rettens almindelige grundsætninger og er gentaget i artikel 5, stk. 4, TEU, indeholder et krav om, at de foranstaltninger, som iværksættes med en EU-retlig bestemmelse, skal være egnede til at nå det lovlige mål, der forfølges, og ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det omhandlede mål (jf. dom af 15.11.2023, OT mod Rådet, T-193/22, EU:T:2023:716, præmis 190 og den deri nævnte retspraksis). Såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst indgribende foranstaltning således vælges, og ulemperne

herved må ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. dom af 13.9.2018, Gazprom Neft mod Rådet, T-735/14 og T-799/14, EU:T:2018:548, præmis 167 og den deri nævnte retspraksis).

80 I betragtning af det vide skøn, som Rådet er tillagt med hensyn til den generelle og abstrakte fastsættelse af retlige kriterier og af fremgangsmåden for vedtagelse af restriktive foranstaltninger (jf. præmis 42 ovenfor), må det lægges til grund, at et sådant kriterium, henset til proportionalitetsprincippet, kun kan kendes ulovligt, såfremt det er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som Rådet forfølger (jf. i denne retning dom af 25.6.2020, VTB Bank mod Rådet, C-729/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:499, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

81 I det foreliggende tilfælde skal det for det første påpeges, at første del af litra h)-kriteriet indgår i en generel ordning for restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation, som forfølger legitime formål af almen interesse, der allerede er blevet anerkendt som sådan i retspraksis, nemlig at beskytte Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed og at fremme en fredelig løsning på krisen i landet, og som indgår i det bredere formål om at bevare fred, forebygge konflikter og styrke international sikkerhed i overensstemmelse med formålene med Unionens optræden udadtil som fastsat i artikel 21, stk. 2, litra c), TEU (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 150, af 10.9.2024, Neves 77 Solutions, C-351/22, EU:C:2024:723, præmis 68, og af 27.7.2022, RT France mod Rådet, T-125/22, EU:T:2022:483, præmis 202), hvilket sagsøgeren i øvrigt ikke har bestridt.

82 Hvad for det andet angår egnetheden af første del af litra h)-kriteriet til at nå de forfulgte mål har sagsøgeren rejst tvivl om, hvorvidt de restriktive foranstaltninger som sådan er effektive, med den begrundelse, at de faktisk skader Unionens økonomi. Rådet er imidlertid ikke forpligtet til at føre bevis for, at de restriktive foranstaltninger, som det indfører, har de virkninger, der er tilsigtet med den pågældende lovgivning, men alene, at disse foranstaltninger er egnede til at nå de mål, der forfølges med denne lovgivning (jf. i denne retning dom af 25.6.2020, VTB Bank mod Rådet, C-729/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:499, præmis 66). Heraf følger, at det i denne henseende kun tilkommer Unionens retsinstanser at efterprøve, om de pågældende foranstaltninger er egnede til at gøre det mulig at nå de mål, der er anført i præmis 81 ovenfor.

83 Det forhold, at der tages sigte på visse personer med tilknytning til situationen i Ukraine eller i bredere forstand med direkte eller indirekte tilknytning til Den Russiske Føderation, er egnet til at øge presset på den nævnte regering og omkostningerne ved de handlinger, hvormed den tilsigter at undergrave Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed. Den omstændighed, at de restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation har visse negative virkninger på Unionens økonomi, er således – selv hvis dette antages at være korrekt – uden betydning for, om de restriktive foranstaltninger er egnede til at nå det mål, der forfølges af Rådet.

84 Hvad angår effektiviteten af første del af litra h)-kriteriet i forhold til de mål, der er nævnt i præmis 81 ovenfor, er det væsentligt at bemærke, at anvendelsen af denne del af litra h)-kriteriet afhænger af, at der foreligger en situation, hvor de foranstaltninger, der allerede er indført, omgås.

85 Eftersom de restriktive foranstaltninger over for personer med tilknytning til situationen i Ukraine eller i bredere forstand med direkte eller indirekte tilknytning til Den Russiske Føderation udgør et egnet middel til at nå det af Rådet forfulgte mål (jf. præmis 83 ovenfor), udgør indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer tilhørende personer, der letter transaktioner til omgåelse

af disse foranstaltninger, dvs. aktiviteter, hvis mål eller resultat er unddragelse fra deres anvendelse (jf. præmis 52 ovenfor), og et forbud for disse personer mod at rejse ind på medlemsstaternes område ligeledes et egnet middel med henblik på dette formål.

86 Hvad for det tredje angår nødvendigheden af første del af litra h)-kriteriet har sagsøgeren gjort gældende, at de retsakter, der fastsætter de forskellige restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation, allerede omfatter tilstrækkelige bestemmelser til bekæmpelse af omgåelse af disse foranstaltninger.

87 Imidlertid bemærkes hvad i første række angår de bestemmelser, der forbyder omgåelse af de restriktive foranstaltninger, at første del af litra h)-kriteriet har en anden og supplerende rækkevidde i forhold til disse bestemmelser. Denne del af litra h)-kriteriet tager nemlig sigte på at styrke forbuddet mod de former for praksis, der omgår de restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation, og at forebygge risikoen for sådanne former for praksis, og dermed at styrke disse foranstaltningers effektivitet ved at give mulighed for at lægge pres på personer, der yder bistand til og bidrager til disse former for praksis, i overensstemmelse med den retsbevarende funktion af disse restriktive foranstaltninger (jf. præmis 62 ovenfor). Første del af litra h)-kriteriet giver således Rådet mulighed for at handle uafhængigt af de foranstaltninger, der træffes af medlemsstaterne for at sikre forbuddet mod en sådan omgåelse, herunder sanktioner, eventuelt strafferetlige sanktioner, idet disse nationale foranstaltninger finder anvendelse på grundlag af de regler og procedurer, der fastlægges i hver enkelt medlemsstat.

88 Endvidere bemærkes for så vidt angår det forhold, at den omhandlede transaktion i sagsøgerens tilfælde blev blokeret af de østrigske myndigheder i henhold til de bestemmelser, som forbyder omgåelse af de restriktive foranstaltninger, at dette argument vedrører sagsøgerens individuelle situation og derfor ikke er egnet til at rejse tvivl om lovligheden af første del af litra h)-kriteriet, som er en bestemmelse af generel rækkevidde.

89 Hvad i anden række angår kriteriet om en person med tilknytning omfatter dette kriterium fysiske eller juridiske personer, som i almindelighed er knyttet til hinanden af fælles interesser, uden at der dermed kræves en tilknytning i form af økonomisk virksomhed, men som ikke udelukkende kan bero på en familietilknytning (jf. dom af 11.9.2024, Ezubov mod Rådet, T-741/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:605, præmis 118 og den deri nævnte retspraksis).

90 Imidlertid tager første del af litra h)-kriteriet dels sigte på lettelse af omgåelse af alle de restriktive foranstaltninger, som Unionen har truffet over for Den Russiske Føderation, herunder generelle eller sektorspecifikke foranstaltninger, som ikke beror på en tilknytning med en person, hvis navn er opført på de omtvistede lister. Dels indebærer lettelse af en overtrædelse af forbuddet mod omgåelse af restriktive foranstaltninger ikke automatisk, at der foreligger »fælles interesser« som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 89 ovenfor. Parterne i en transaktion, der frembyder alle kendetegn ved en normal handelstransaktion og vedrører aktiver tilhørende en person, der er opført på de omtvistede lister, og hvis mål eller virkning er at omgå de restriktive foranstaltninger over for denne person, kan nemlig anses for at lette en omgåelse af restriktive foranstaltninger som omhandlet i første del af litra h)-kriteriet, uden at det på baggrund af en sådan transaktion kan konstateres, at de har fælles interesser som omhandlet i kriteriet om en person med tilknytning.

91 Hvad for det fjerde angår den angivelige uforholdsmæssighed af første del af litra h)-kriteriet som følge af dens hævdede strafferetlige karakter kan sagsøgerens klagepunkt om fraværet af de i en straffesag gældende garantier ikke tiltrædes. Af de grunde, der er anført i præmis 62-68 ovenfor,

udgør de omhandlede restriktive foranstaltninger nemlig dels ikke en strafferetlig sanktion. Dels er det ikke udelukket, at anvendelsen af et kriterium for opførelse indebærer, at der indsamles indicier på en adfærd, der i øvrigt kan udgøre en strafbar handling, uanset om der føres en sag for domstolene i en medlemsstat.

92 Endvidere er de restriktive foranstaltninger, i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, ikke straffende, endelige og irreversible. Indledningsvis skal det nemlig bemærkes, at de restriktive foranstaltninger er præventive og pr. definition midlertidige, idet deres gyldighed altid forudsætter, at de faktiske og retlige omstændigheder, der lå til grund for deres vedtagelse, fortsat eksisterer, og at det er nødvendigt at opretholde dem for at realisere målet med dem. Endvidere finder de anfægtede retsakter anvendelse i en begrænset periode og overvåges løbende, således som det er fastsat i artikel 6 i afgørelse 2014/145, som ændret, hvorfor de restriktive foranstaltninger er midlertidige og reversible. Endelig fastsætter afgørelse 2014/145, som ændret, og forordning nr. 269, som ændret, en mulighed for at indrømme undtagelser fra de anvendte restriktive foranstaltninger (jf. i denne retning dom af 15.11.2023, OT mod Rådet, T-193/22, EU:T:2023:716, præmis 168 og 197).

93 Desuden er argumentet om, at den strafferetlige karakter af første del af litra h)-kriteriet underbygges af opførelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister som følge af tidligere faktiske omstændigheder, heller ikke relevant med henblik på klagepunktet om, at denne del er ulovlig som helhed, eftersom der er tale om et argument, der er knyttet til sagsøgerens individuelle situation, som skal undersøges i forbindelse med det andet anbringende vedrørende et urigtigt skøn.

94 Hvad for det femte angår den angiveligt uforholdsmæssige karakter af første del af litra h)-kriteriet som følge af dens hævdede ekstraterritoriale rækkevidde, er det tilstrækkeligt at bemærke, at de restriktive foranstaltninger, der kan pålægges i henhold til denne del af litra h)-kriteriet, kun vedrører dels pengemidler og økonomiske ressourcer, der befinder sig på Unionens område, dels forbuddet mod at rejse ind på medlemsstaternes område. Disse foranstaltninger har derfor ikke nogen direkte ekstraterritorial rækkevidde (jf. i denne retning og analogt dom af 31.1.2007, Minin mod Kommissionen, T-362/04, EU:T:2007:25, præmis 106).

95 I øvrigt vedrører første del af litra h)-kriteriet generelt personer, der »letter overtrædelser af forbuddet mod omgåelse« af de restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation, uden nogen særlig territorial betingelse. Som påpeget af sagsøgeren udelukker denne ordlyd ikke, at de handlinger, der ligger til grund for anvendelsen af denne del, er foretaget uden for Unionen. Imidlertid kan denne omstændighed ikke udgøre en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

96 For det første tager kriterierne for opførelse på de omtvistede lister netop sigte på anvendelsen af de foranstaltninger, der vedtages i henhold til artikel 29 TEUF vedrørende et geografisk eller tematisk spørgsmål på FUSP-området og i henhold til artikel 215 TEUF vedrørende gennemførelsen af sådanne afgørelser. Disse foranstaltninger, som gennemfører Unionens optræden udadtil, fastsætter i kraft af deres natur aktioner over for tredjelande eller statsborgere i disse lande. I denne henseende er et af formålene med Unionens optræden udadtil, således som det fremgår af artikel 21 TEU, at bevare freden, forebygge konflikter og styrke den internationale sikkerhed i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers pagt, undertegnet i San Francisco (USA) den 26. juni 1945. Disse formål kan imidlertid ikke nås, hvis Unionen skal begrænse sine aktioner til situationer, som skyldes handlinger, der har fundet sted på Unionens område (jf. i denne retning og analogt dom af 31.1.2007, Minin mod Kommissionen, T-362/04,

EU:T:2007:25, præmis 107). Det er derfor en iboende egenskab ved den omhandlede kategori af retsakter, at de handlinger, der er en forudsætning for anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet, kan være foretaget uden for Unionens område.

97 For det andet er de direkte virkninger, der kan pålægges i henhold til denne del, som påpeget i præmis 94 ovenfor, strengt begrænset til Unionens område. Heraf følger, at den mulighed, som følger af ordlyden af første del af litra h)-kriteriet, for at lade denne del omfatte handlinger, der foretages uden for Unionen, ikke indebærer, at EU-retten får ekstraterritoriale virkninger, og ikke kan udgøre en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

98 Under alle omstændigheder skal det, for at første del af litra h)-kriteriet kan anvendes på en person, fastslås, at denne har »lettet« – som omhandlet i præmis 54 ovenfor – en situation, der kan kvalificeres som »overtrædelse af forbuddet mod omgåelse« af de restriktive foranstaltninger, der er fastsat ved en af de otte retsakter vedtaget af Rådet, som er udtrykkeligt opregnet i denne del, og som er anført i præmis 11 ovenfor, herunder forordning nr. 269/2014, som ændret. I modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, kræver første del af litra h)-kriteriet dermed, at den situation, der lettes af en person, som falder under første del af litra h)-kriteriet, faktisk er omfattet af anvendelsesområdet for forbuddet mod omgåelse af disse retsakter, selv hvis en sådan situation har sin oprindelse uden for Unionens område.

99 På baggrund af ovenstående betragtninger må det fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at første del af litra h)-kriteriet er åbenlyst uegnet. Det første anbringendes andet led og dermed dette anbringende som helhed skal således forkastes.

2. Det andet anbringende vedrørende et urigtigt skøn

100 Sagsøgeren har i det væsentlige inddelt det andet anbringende i tre led, hvoraf det første vedrører den ekstraterritoriale anvendelse af forordning nr. 269/2014, som ændret, det andet fraværet af en lettelse af en transaktion til omgåelse af de restriktive foranstaltninger og det tredje forældelsen af de restriktive foranstaltninger som følge af den tidsmæssige afstand til den omhandlede transaktion og det forhold, at dens virkninger er blevet ophævet.

a) Den angivelige ekstraterritoriale anvendelse af forordning nr. 269/2014

101 Sagsøgeren har gjort gældende, at første del af litra h)-kriteriet indebærer, at to betingelser er opfyldt, nemlig dels, at der foreligger en overtrædelse i form af omgåelse af de foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, som ændret, dels at der foreligger handlinger, som letter denne overtrædelse. Overtrædelsen i form af omgåelse kan således kun begås af en person, som denne forordning kan finde anvendelse på ratione loci, dvs. i henhold til dens artikel 17 en person, der har en tilknytning til Unionens område.

102 I forlængelse af denne præmis har sagsøgeren gjort gældende, at forordning nr. 269/2014, som ændret, ikke fandt anvendelse på den omhandlede transaktion, for det første fordi han ikke er statsborger i en medlemsstat, for det andet fordi denne transaktion ikke har nogen tilknytning til Unionens område, og for det tredje fordi de øvrige personer, der er nævnt i den begrundelse, som er anført over for ham, heller ikke er hjemmehørende i en medlemsstat – hverken Oleg Deripaska, som er russisk statsborger, eller de nævnte selskaber, som er stiftet i henhold til russisk ret. Ifølge

sagsøgeren bestod den omhandlede transaktion i en omstrukturering af virksomheder i Rusland, dvs. uden for Unionens område, idet dens eneste formål var en overførsel af de aktier, der udgjorde kapitalen i det russiske selskab Rasperia, og som således ikke var indefrosset.

103 Endelig har sagsøgeren påpeget dels, at den omhandlede transaktion ikke kunne have til virkning automatisk at ophæve indefrysningen af de aktier i Strabag, som var ejet af Oleg Deripaska på Unionens område, dels at ejerskabet til disse aktier ikke blev ændret, idet de fortsat var ejet af Rasperia.

104 Rådet har, støttet af Kongeriget Belgien og Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

105 Som anført i præmis 95 ovenfor er det muligt, at fastsættelsen af individuelle restriktive foranstaltninger som led i FUSP har sin oprindelse i handlinger, der er foretaget uden for Unionens område.

106 I det foreliggende tilfælde har Rådet dog i den begrundelse, der blev anført over for sagsøgeren, lagt til grund, at han »[lettede] overtrædelser af forbuddet mod omgåelse af forordning […] nr. 269/2014«. I betragtning af Rådets valg om at henvise til overtrædelsen af »forbuddet mod omgåelse« af forordning nr. 269/2014, påhviler det således Rådet at godtgøre, at sagsøgeren kan være forbundet med en situation, der kan være i strid med den regel, der fastsætter dette forbud, som anført i præmis 98 ovenfor.

107 I denne henseende er denne regel, som det blev konstateret i præmis 56 ovenfor, fastsat i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, hvorefter det i det væsentlige er forbudt at »omgå forbuddene i denne forordning«.

108 I det foreliggende tilfælde skal det derfor undersøges, om den omhandlede transaktion, uanset om den kan kvalificeres som omgåelse af de restriktive foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, som ændret, kan være omfattet af denne forordnings territoriale anvendelsesområde, hvilket sagsøgeren har bestridt.

109 I denne henseende bemærkes hvad angår anvendelsesområdet for forordning nr. 269/2014, som ændret, at denne forordnings artikel 14 fastsætter følgende:

»Denne forordning finder anvendelse:

a) på Unionens område, herunder i dens luftrum

b) om bord på fly og skibe under en medlemsstats jurisdiktion

c) på alle personer inden for eller uden for Unionens område, som er statsborgere i en medlemsstat

d) på alle juridiske personer, enheder eller organer inden for eller uden for Unionens område, der er oprettet eller stiftet i henhold til en medlemsstats lovgivning

e) på alle juridiske personer, enheder eller organer for så vidt angår forretningsvirksomhed, der helt eller delvis foregår inden for Unionen.«

110 Det er korrekt, at den omhandlede transaktion, således som sagsøgeren har påpeget, for det første har sin oprindelse i indgåelsen af en kontrakt den 14. december 2023 mellem på den ene side selskabet Valtoura Holding Limited IJSC (herefter »Valtoura«), etableret i Rusland, og på den anden side Iliadis, ligeledes etableret i Rusland. For det andet er det ubestridt, at aktionærerne i disse selskaber ligeledes er selskaber efter russisk ret og russiske fysiske personer, nemlig bl.a. Oleg Deripaska og sagsøgeren. For det tredje var genstanden for den omhandlede transaktion Valtouras overdragelse til Iliadis af de værdipapirer, som Valtoura ejede i Rasperia, der er et selskab efter russisk ret.

111 Det er imidlertid mellem parterne ubestridt, at Rasperia ejede 28,5 mio. aktier i Strabag, et selskab etableret i Østrig. I øvrigt er det også ubestridt, at disse aktier udgjorde Rasperias hovedaktiv. På tidspunktet for den omhandlede transaktion var disse aktier indefrosset på en åben konto i RBI Østrig, som er en østrigsk bank, eftersom de var ejet eller kontrolleret af Oleg Deripaska, hvis navn var opført på de omtvistede lister.

112 Som sagsøgeren har medgivet, tog den omhandlede transaktion således sigte på at gøre det muligt at opnå en ophævelse af indefrysningen af disse aktier og dermed at gennemføre salget af dem. Sagsøgeren har nærmere bestemt anført, at »parterne [i den omhandlede transaktion] formodede, at en ændring af aktionæren ville gøre det lettere at blive indrømmet en fritagelse«, og at den nævnte transaktion »i bedste fald havde til virkning at forøge mulighederne for at opnå tilladelse til en ophævelse af indefrysningen«.

113 Det følger heraf, at den omhandlede transaktion kunne føre til den faktiske gennemførelse af overdragelsen af aktierne i Strabag, som er et selskab etableret »på Unionens område« som omhandlet i artikel 17, litra a), i forordning nr. 269/2014, som ændret.

114 På denne baggrund har den omhandlede transaktion, selv om den fremstår som en transaktion, der har fundet sted uden for Unionens område og er gennemført af parter, der ikke er statsborgere i en medlemsstat og ikke er etableret i en sådan stat, forbindelse med en situation, der kan være omfattet af anvendelsesområdet for det forbud mod omgåelse, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret.

115 Derfor skal det andet anbringendes første led forkastes.

b) Anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet på sagsøgeren

116 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at det ikke er blevet fastslået af en straffedomstol, at der foreligger en overtrædelse i form af omgåelse. Han kan dermed ikke anses for at have lettet en sådan overtrædelse.

117 For det andet har sagsøgeren påpeget, at en ophævelse af indefrysningen af de pengemidler og økonomiske ressourcer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, kun er mulig ved enten en administrativ afgørelse eller retsafgørelse truffet på nationalt niveau, hvorved en af de fritagelser, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, som ændret, indrømmes, eller en afgørelse truffet af Rådet, hvorved den pågældende persons navn slettes fra de omtvistede lister. Sagsøgeren har udledt heraf, at det var umuligt at opnå en ophævelse af indefrysningen af aktierne i Strabag ved blot at ændre aktionærerne i Rasperia, som ejede disse aktier. I øvrigt har Strabag både offentligt og direkte over for Rådet anerkendt, at den omhandlede transaktion ikke havde nogen betydning for indefrysningen af selskabets aktier. Ifølge sagsøgeren tilsigtede

parterne i den nævnte transaktion med denne ændring af aktionærerne at gøre det lettere at blive indrømmet en fritagelse fra indefrysningen af pengemidler, og ikke at omgå de restriktive foranstaltninger.

118 Sagsøgeren er således af den opfattelse, at den omhandlede transaktion ikke kan kvalificeres som en omgåelse og dermed ikke opfylder den første betingelse, der er fastsat i første del af litra h)-kriteriet. Rådet har således højst foreholdt ham at have lettet et forsøg på omgåelse, og ikke en faktisk omgåelse. I denne forbindelse har sagsøgeren tilføjet, at den blotte hensigt om at omgå de forbud, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, som ændret, ikke i sig selv kan udgøre en omgåelse.

119 For det tredje har sagsøgeren bestridt, at den omhandlede transaktion kan have medført en tilsidesættelse af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 269/2014, som ændret, med den begrundelse, at Oleg Deripaska modtog en økonomisk modydelse for overdragelsen af aktierne i Rasperia.

120 I denne henseende har sagsøgeren påpeget, at han som en person, der ikke er underlagt forbuddet mod at stille pengemidler til rådighed for en person, der er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 269/2014, i betragtning af denne forordnings territoriale anvendelsesområde gyldigt kunne foretage en overførsel af pengemidler til Valtoura, selv om dette beløb udgjorde modydelsen for købet af værdipapirer, der indirekte vedrørte indefrosne aktiver, for så vidt som de befinder sig på Unionens område. Ifølge sagsøgeren sker den faktiske overførsel af sådanne aktiver i et sådant tilfælde imidlertid først, når de restriktive foranstaltninger ophæves.

121 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at prisen for den omtvistede transaktion blev betalt til Valtoura og ikke til dets selskabsdeltagere, idet Rådet ikke har bevist, at der foreligger en betaling til Oleg Deripaska. Under alle omstændigheder kan en EU-retlig bestemmelse i betragtning af den omhandlede transaktions ekstraterritoriale karakter ikke være til hinder for, at et selskab, der ikke er etableret på Unionens område, udbetaler udbytte til en af sine aktionærer.

122 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet ikke har ført bevis for en hensigt om at tilsidesætte de bestemmelser, som forbyder omgåelse, mens en sådan hensigt kræves i henhold til artikel 9 i forordning nr. 269/2014, som ændret.

123 Angående dette spørgsmål har sagsøgeren påpeget, at den omhandlede transaktion var offentlig, og at han traf en lang række forholdsregler for at sikre sig, at den ikke var i strid med de omhandlede restriktive foranstaltninger. Navnlig gjorde trepartsaftalen, som RBI Østrig, en østrigsk bank med godt omdømme, var part i, gennemførelsen af denne transaktion betinget af, at der blev indhentet juridiske udtalelser om denne transaktions forenelighed med disse restriktive foranstaltninger, og af et tæt samarbejde med de kompetente østrigske myndigheder på området for restriktive foranstaltninger. Det var i øvrigt på grund af disse forholdsregler, at den omhandlede transaktion ikke blev gennemført, hvilket er i overensstemmelse med de østrigske myndigheders opfattelse.

124 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

1) Indledende bemærkninger

125 Ifølge retspraksis indebærer den effektive domstolsprøvelse, der er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), bl.a., at Unionens retsinstanser skal efterprøve, at den afgørelse, hvorved de restriktive foranstaltninger vedtages eller opretholdes, og hvis rækkevidde er individuel for den pågældende person eller enhed, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktuelt grundlag. Dette indebærer en vurdering af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for nævnte afgørelse, og domstolsprøvelsen skal således ikke begrænses til en vurdering af sandsynligheden af den anførte begrundelse, men skal indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv er anset for at kunne begrunde nævnte afgørelse (dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 119, og af 5.11.2014, Mayaleh mod Rådet, T-307/12 og T-408/13, EU:T:2014:926, præmis 128).

126 Denne vurdering skal foretages ved ikke at undersøge beviserne og oplysningerne isoleret, men i den sammenhæng, de indgår i. Som nævnt i præmis 66 ovenfor løfter Rådet nemlig den bevisbyrde, der påhviler det, hvis det over for Unionens retsinstanser fremlægger en række tilstrækkeligt konkrete, præcise og samstemmende indicier for Unionens retsinstanser, der gør det muligt at fastslå, at der er en tilstrækkelig tilknytning mellem den person, der er undergivet en foranstaltning i form af indefrysning af midler, og det regime eller i almindelighed de forhold, der bekæmpes.

127 Det er den kompetente EU-myndighed, som i tilfælde, hvor den begrundelse, der foreholdes den berørte person, bestrides, skal godtgøre, at den er korrekt, og ikke sidstnævnte, der skal føre bevis for, at begrundelsen ikke er korrekt. Det er vigtigt, at de fremlagte oplysninger eller beviser understøtter den begrundelse, som er foreholdt den berørte person (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 121 og 122, og af 3.7.2014, National Iranian Tanker Company mod Rådet, T-565/12, EU:T:2014:608, præmis 57).

128 I dette tilfælde skal Unionens retsinstanser efterprøve rigtigheden af de påståede omstændigheder i forhold til disse oplysninger eller beviser og vurdere sidstnævntes beviskraft på grundlag af sagens omstændigheder og i lyset af de bemærkninger hertil, der eventuelt er fremsat, navnlig af den berørte person eller enhed (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 124).

129 I lyset af disse betragtninger skal det efterprøves, om Rådet foretog et urigtigt skøn, da den ved de anfægtede retsakter besluttede at opføre og senere opretholde sagsøgerens navn på de omtvistede lister på grundlag af første del af litra h)-kriteriet.

2) Begrebet »omgåelse« af de foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014

130 Som nævnt i præmis 106 og 107 ovenfor lagde Rådet til grund, at sagsøgeren lettede overtrædelser af forbuddet mod omgåelse af de foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, idet dette forbud er fastsat i denne forordnings artikel 9, stk. 1, som ændret. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

»Det er forbudt bevidst og forsætligt at deltage i aktiviteter, der har til formål eller til følge at omgå forbuddene i [forordning nr. 269/2014], herunder ved at deltage i sådanne aktiviteter uden med vilje

at søge dette formål eller denne følge, men være klar over, at deltagelsen kan have dette formål eller denne følge, og ved samtykkende at affinde sig med denne mulighed.«

131 Det skal desuden erindres, at artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, fastsætter, at »[a]lle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af en fysisk eller juridisk person, enhed eller et organ, der er opført på listen i bilag I, indefryses«, mens samme artikels stk. 2 fastsætter, at »[i]ngen pengemidler eller økonomiske ressourcer […] hverken direkte eller indirekte [må] stilles til rådighed for eller være til fordel for de fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er opført på listen i bilag I«.

132 Således tager EU-lovgiver ved i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, at nævne aktiviteter, der har til formål eller til følge at omgå forbuddene i denne forordning, som omfatter de foranstaltninger, der er fastsat i artikel 2, stk. 1 og 2, dvs. henholdsvis indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer tilhørende personer, der er opført på de omtvistede lister, og forbuddet mod at stille pengemidler eller økonomiske ressourcer til rådighed for eller lade dem være til fordel for disse personer, tager sigte på sådanne aktiviteter, hvis mål eller virkning er, at deres gerningsmand unddrager sig disse foranstaltninger, idet det er blevet præciseret, at sådanne aktiviteter adskiller sig fra handlinger, som formelt overtræder forbuddene i artikel 2, stk. 1 og 2 (jf. i denne retning og analogt dom af 21.12.2011, Afrasiabi m.fl., C-72/11, EU:C:2011:874, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).

133 Forbuddet mod omgåelse af de omhandlede restriktive foranstaltninger skal dermed forstås således, at det navnlig omfatter aktiviteter, hvor det fremgår på grundlag af objektive oplysninger, at de – under dække af en formel fremtræden, der bringer dem uden for gerningsindholdet i en tilsidesættelse af indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer tilhørende personer på de omtvistede lister eller af forbuddet mod at stille pengemidler og økonomiske ressourcer til rådighed for eller lade dem være til fordel for disse personer – ikke desto mindre i sig selv eller som følge af deres eventuelle forbindelse til andre aktiviteter har til formål eller til følge at gøre disse foranstaltninger uvirksomme (jf. i denne retning og analogt dom af 21.12.2011, Afrasiabi m.fl., C-72/11, EU:C:2011:874, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

134 Begrebet »omgåelse« som omhandlet i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, tager dermed sigte på enhver type aktivitet, uanset dens formelle fremtræden, der i sig selv eller i forbindelse med andre transaktioner har til formål eller til følge at gøre de i denne forordning fastsatte restriktive foranstaltninger uvirksomme. I denne henseende bemærkes, således som det fremgår af den samordnende konjunktion »eller« i udtrykket »til formål eller til følge«, der anvendes i denne bestemmelse, og i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, at det ikke er nødvendigt, at den pågældende restriktive foranstaltning faktisk er blevet gjort uvirksom. Den blotte eksistens af en aktivitet, i hvilken forbindelse der foreligger objektive oplysninger, som gør det muligt at lægge til grund, at den har til formål at fremkalde en sådan uvirksomhed, er tilstrækkelig til, at den kan anses for at udgøre en omgåelse som omhandlet i første del af litra h)-kriteriet.

135 Endelig skal deltagelsen i aktiviteter, som omgår de forbud, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, for at være omfattet af denne forordnings artikel 9, stk. 1, i henhold til den nævnte bestemmelse foretages »bevidst og forsætligt«, hvilket indebærer to kumulative betingelser, hvoraf den ene vedrører kendskab, mens den anden vedrører vilje. Imidlertid følger det udtrykkeligt af samme bestemmelse, at denne betingelse anses for at være opfyldt, hvis en person

deltager i sådanne aktiviteter uden med vilje at søge dette formål eller denne følge, men idet personen er »klar over, at en deltagelse kan have dette formål eller denne følge, og […] samtykkende affinde[r] sig med denne mulighed«.

136 På baggrund af disse betragtninger skal det på dette trin undersøges, om Rådet var i besiddelse af oplysninger, der gav den mulighed for at konkludere, at den omhandlede transaktion kunne udgøre en transaktion, der blev lettet af sagsøgeren, og som havde til formål eller til følge at omgå de restriktive foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, som ændret.

3) Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en lettelse af en overtrædelse af forbuddet mod omgåelse af de foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014

137 I de anfægtede retsakter lagde Rådet i det væsentlige til grund, at sagsøgeren ved sin deltagelse i den omhandlede operation havde iværksat en kompleks unddragelsesordning med henblik på at lette omgåelse af indefrysningen af aktier, der var ejet eller kontrolleret af Oleg Deripaska, og forbuddet mod at stille pengemidler eller økonomiske ressourcer til rådighed for ham.

138 Ifølge den begrundelse, der blev anført over for sagsøgeren, er han »ejer af selskabet LLC Titul«, som oprettede et datterselskab, »JSC Iliadis, som erhvervede Deripaskas andel i Rasperia og dermed også de indefrosne S[trabag]-aktier«.

139 For det første må den argumentation, hvorved sagsøgeren har påberåbt sig, at ingen judiciel myndighed har konstateret en strafbar handling i form af omgåelse af de restriktive foranstaltninger, uden videre forkastes. Som det fremgår af undersøgelsen af det første anbringende, kræver anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet nemlig ikke en sådan konstatering.

140 For det andet skal det undersøges, om Rådet var i besiddelse af oplysninger, der gav den mulighed for at lægge til grund, at transaktionen kunne udgøre en omgåelse af de restriktive foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, som ændret.

141 I denne henseende fremgår det af sagsakterne og er i øvrigt ubestridt mellem parterne, at Iliadis i første række blev stiftet i Rusland den 12. juli 2023, 49% af det russiske selskab LLC Titul, som selv var ejet 100% af sagsøgeren, 43,5% af det russiske selskab InStroi Group LLC (herefter »Instroi«) og 7,5% af det russiske selskab Altera Capital (herefter »Altera«).

142 I anden række blev den omhandlede transaktion gennemført den 14. december 2023. Ved denne transaktion købte Iliadis af det russiske selskab Valtoura 100% af aktierne i det russiske selskab Rasperia for ca. 70 mia. russiske rubler (ca. 70 mio. EUR), idet Rasperia ejede 28,5 mio. aktier i det østrigske selskab Strabag, dvs. 24,1% af kapitalen i sidstnævnte selskab. Aktierne i Strabag var blevet indefrosset i RBI Østrig af de østrigske myndigheder med den begrundelse, at de udgjorde pengemidler, som var ejet, besiddet eller kontrolleret af en person, der var omfattet af restriktive foranstaltninger, nemlig Oleg Deripaska, der blev anset for at kontrollere Valtoura, som ejede 100% af Rasperia. I denne henseende fremgår det ligeledes af sagsakterne, at Valtoura var ejet 43,5% af Instroi, 7,5% af Altera, 13,8% af Oleg Deripaska direkte og 35,82% af selskabet Melisantis Ltd, som var etableret i Cypern og ejet 100% af Oleg Deripaska.

143 I tredje række indgik Rasperia den 19. december 2023 trepartsaftalen med dels den østrigske bank RBI Østrig, dels Raiffeisen Rusland, denne banks russiske datterselskab. Denne aftale vedrørte Raiffeisen Ruslands køb af de aktier i Strabag, som var ejet af Rasperia, idet disse aktier

efterfølgende skulle udloddes til RBI Østrig som udbytte. I retsmødet præciserede sagsøgeren, at den omhandlede transaktion og trepartsaftalen var blevet udformet samlet, var indbyrdes forbundne og lå i forlængelse af hinanden.

144 I fjerde række udsendte Strabag den 27. marts 2024 en meddelelse, hvori det blev angivet, at selskabet nu var ejet 24,1% af Iliadis gennem Rasperia, idet Oleg Deripaska havde givet afkald på sin indirekte kontrol, men at det fortsat anså de aktier, der var ejet af Rasperia, som indefrosne, idet det ikke havde kunnet fastslå, hvilken betydning denne ændring af aktionærerne havde for de eksisterende restriktive foranstaltninger (dokument nr. 3 i WK-materialet).

145 I femte række udsendte RBI Østrig den 2. april 2024 en meddelelse, hvori det blev anført, at de kompetente myndigheder var i gang med at undersøge, om trepartsaftalen var i overensstemmelse med ordningen for restriktive foranstaltninger, og at RBI Østrig fastholdt sin oprindelige vurdering, hvorefter denne aftale var fuldt forenelig med den nævnte ordning. RBI Østrig påpegede ligeledes, at Rasperia var blevet overdraget til Iliadis, og præciserede, at sidstnævnte ikke var omfattet af restriktive foranstaltninger, hvilket kunne tale for, at RBI Østrigs erhvervelse af aktierne i Strabag ikke ville være til fordel for en person, der var omfattet af sådanne foranstaltninger.

146 I sjette række meddelte RBI Østrig den 8. maj 2024, at selskabets bestyrelse havde besluttet at afstå fra at erhverve aktierne i Strabag af forsigtighedshensyn efter drøftelser med de kompetente myndigheder, hvor det ikke havde opnået tilstrækkelige forsikringer til at gå videre med transaktionen.

147 I syvende og sidste række fremsendte Österreichische Nationalbank (Østrigs nationalbank) den 17. maj 2024 dels – i sin egenskab af kompetent national myndighed for foranstaltningerne vedrørende indefrysning af pengemidler og økonomiske ressourcer – en skrivelse til RBI Østrig, hvorved den oplyste selskabet om, at hvis det ophævede indefrysningen af aktierne i Strabag, ville dette ifølge nationalbanken udgøre en overtrædelse af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 269/2014, som ændret, eller forbuddet mod omgåelse af de restriktive foranstaltninger, der er fastsat i samme forordnings artikel 9 (dokument nr. 4 i WK-materialet). Dels fremsendte Østrigs nationalbank ligeledes en skrivelse til Bundesministerium für europäische und internationale Angelegenheiten (forbundsministeriet for europæiske og internationale anliggender, Østrig), hvorved den oplyste ministeriet om den omhandlede transaktion og beskrev mekanismerne heri (dokument nr. 1 i WK-materialet).

148 Den omhandlede transaktion synes således at have haft til formål at muliggøre overdragelsen af de aktier i Strabag, som var ejet af Rasperia, og som var genstand for en indefrysning i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, eftersom de var ejet eller kontrolleret af Oleg Deripaska, hvis navn var opført på de omtvistede lister, og at Iliadis med henblik herpå havde betalt ca. 70 mio. EUR til Valtoura som led i en transaktion, der blev gennemført i Rusland i henhold til russisk ret.

149 I øvrigt har sagsøgeren som anført i præmis 112 ovenfor selv medgivet, at parterne i den omhandlede transaktion var af den opfattelse, at ændringen af aktionæren ville kunne gøre det lettere at blive indrømmet en fritagelse, og at den nævnte transaktion tog sigte på at forøge mulighederne for at opnå en tilladelse til ophævelse af indefrysningen af de aktier i Strabag, som var ejet af Rasperia. I denne henseende bemærkes, at sagsøgeren, da han blev adspurgt herom i retsmødet, ikke angav retsgrundlaget for en sådan fritagelse eller en sådan ophævelse af indefrysningen, men blot påpegede, at den omhandlede transaktion samlet set havde muliggjort

en forøgelse af mulighederne for, at de østrigske myndigheder ville indrømme en fritagelse eller ophæve indefrysningen, for så vidt som den skulle sikre, at gennemførelsen af trepartsaftalen ikke medførte en overførsel af midler til en person, hvis navn var opført på de omtvistede lister. Disse oplysninger taler for, at den omhandlede transaktion havde til formål at fjerne den kontrol, som Oleg Deripaska udøvede over de aktier i Strabag, som var ejet af Rasperia, ved hjælp af en transaktion gennemført uden for Unionen med henblik på at gøre det muligt – i sidste ende og efter opnåelsen af de påkrævede tilladelser – at råde over disse aktier, der ellers var indefrosset.

150 På denne baggrund må det lægges til grund, at Rådet var i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger til at fastslå, at den omhandlede transaktion udgjorde en »kompleks ordning«, hvis genstand eller formål var at gøre en restriktiv foranstaltning, der var fastsat i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, sammenholdt med de omtvistede lister, nemlig indefrysningen af Oleg Deripaskas pengemidler og økonomiske ressourcer, uvirksom.

151 Desuden fremgår det af den førnævnte skrivelse fra Østrigs nationalbank til RBI Østrig af 17. maj 2024 (dokument nr. 4 i WK-materialet), at Finanzmarktaufsichtsbehörde (finanstilsynet, Østrig (herefter »FMA«)) den 2. april 2024 var blevet oplyst af RBI Østrig om, at Oleg Deripaska ville modtage et beløb på mellem 10 og 35 mio. EUR i forbindelse med den omhandlede transaktion. Denne oplysning stammer fra en offentlig myndighed i en medlemsstat, der har efterforskningsbeføjelser, og er ikke blevet seriøst draget i tvivl af sagsøgeren, som blot har bestridt den og påpeget, at prisen blev betalt til Valtoura og ikke dette selskabs aktionærer. Endvidere nævner dokument nr. 3 i WK-materialet, dvs. den førnævnte pressemeddelelse fra Strabag af 27. marts 2024, underretningerne fra Oleg Deripaska og Iliadis vedrørende overførslen af Rasperia til Iliadis, som skulle føre til »afslutningen af salget i Rusland, som blev annonceret i december 2023«, hvilket dels bekræfter, at Oleg Deripaska var involveret i den omhandlede transaktion, dels – ved anvendelsen af udtrykket »salg« – bekræfter, at der var tale om en transaktion mod vederlag.

152 Endvidere underbygges det forhold, at Valtoura betalte et pengebeløb til Oleg Deripaska, af den i bilaget til svarskriftet gengivne aktionæraftale, der blev indgået mellem Instroi og Melisantis, som var 100% ejet af Oleg Deripaska, vedrørende ledelsen af Valtoura, og som Østrigs nationalbank havde henvist til i sine skrivelser af 17. maj 2024 til forbundsministeriet for europæiske og internationale anliggender og til RBI Østrig (dokument nr. 1 og 4 i WK-materialet). Dels fastsætter denne aftales punkt 2.1, nr. vi), nemlig principielt, at »udbetaling af ethvert udbytte eller anden udlodning« kræver enstemmighed blandt aktionærerne. Dels følger det af denne aftales punkt 4.1 for det første, at »[punkt] 2.1 ikke finder anvendelse for så vidt angår Strabag«, for det andet, at »Rasperias udøvelse af sine rettigheder som aktionær i Strabag […] finder sted efter anvisninger fra [Melisantis], og, for det tredje, at [Instroi] skal stemme […] i overensstemmelse med [Melisantis'] anvisninger om alle spørgsmål vedrørende Strabag«. I lyset af disse klausuler forekommer det plausibelt, at en beslutning truffet af Valtoura vedrørende udbetalingen til selskabets aktionærer, som omfatter Oleg Deripaska, af et pengebeløb, der var knyttet til Rasperia eller Strabag, kun kunne træffes efter anmodning fra Melisantis, som var 100% ejet af Oleg Deripaska, hvilket underbygger de oplysninger, der blev fremlagt af Østrigs nationalbank med henvisning til FMA.

153 Rådet var dermed også i besiddelse af oplysninger, der gjorde det muligt at lægge til grund, at den omhandlede transaktion havde til formål eller til følge at gøre en restriktiv foranstaltning, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 269/2014, som ændret, sammenholdt med de omtvistede lister, uvirksom, idet den gav Oleg Deripaska mulighed for at komme i besiddelse af et pengebeløb som modydelse for overdragelsen af indefrosne aktiver, der befandt sig på Unionens område.

154 På baggrund af ovenstående betragtninger må det fastslås, at Rådet har godtgjort, at den omhandlede transaktion havde til formål at omgå de restriktive foranstaltninger, som var blevet fastsat over for Oleg Deripaska ved forordning nr. 269/2014.

155 Den omstændighed, at denne transaktion i sidste ende ikke blev gennemført, ændrer ikke denne vurdering, i overensstemmelse med betragtningerne i præmis 134 ovenfor.

156 Hvad for det tredje angår spørgsmålet, om sagsøgeren »lettede« denne transaktion som omhandlet i første del af litra h)-kriteriet, således som den blev fortolket i præmis 54 ovenfor, må det konstateres, at denne transaktion har sin oprindelse i oprettelsen af Iliadis i juli 2023, som blev foretaget af to selskaber, herunder Titul, som ejes 100% af sagsøgeren (jf. præmis 141 ovenfor). Endvidere er Iliadis og Valtoura, altså de parter, som indgik aftale om overdragelsen af Rasperia – således som Østrigs nationalbank påpegede i sin skrivelse af 17. marts 2024 til RBI Østrig (dokument nr. 4 i WK-materialet), og som det blev anført i præmis 142 ovenfor – 49% ejet af henholdsvis sagsøgeren og Oleg Deripaska, idet de øvrige 51% af disse to selskaber ejes af de samme aktionærer, nemlig Instroi og Altera, der hver ejer henholdsvis 43,5% og 7,5% af både Iliadis og Valtoura. Denne situation udgør ligeledes et indicium for, at den omhandlede transaktion blev gennemført i samordning med Oleg Deripaska med henblik på at erstatte ham med sagsøgeren ved hjælp af selskaber med tilknytning til dem, hvilket bekræfter, at sagsøgeren lettede den omhandlede transaktion.

157 Rådet havde derfor tilstrækkelige indicier til at lægge til grund, at den omhandlede transaktion principielt begrundede opførelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister i henhold til første del af litra h)-kriteriet.

158 Den vurdering, der er anført i præmis 157 ovenfor, drages heller ikke i tvivl af sagsøgerens argumenter om, at han ikke havde til hensigt at deltage i en omgåelse af de restriktive foranstaltninger, i det væsentlige med den begrundelse, at de parter, der var involveret i den omhandlede transaktion, vidste, at den ikke kunne have til direkte virkning, at indefrysningen af aktierne i Strabag blev ophævet, men krævede tilladelse fra en national myndighed, idet det udtrykkeligt blev anført i trepartsaftalen, at overholdelsen af reglerne om restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation var en betingelse for dens gennemførelse, og at denne transaktion blev foretaget på gennemsigtig vis, i samordning med de kompetente østrigske myndigheder og på grundlag af forudgående juridisk rådgivning.

159 Omgåelse af restriktive foranstaltninger kan nemlig fremtræde som en operation, der formelt set er lovlig, men som faktisk er forbudt, hvis den, sammenholdt med de øvrige transaktioner, medfører, at de restriktive foranstaltninger gøres uvirksomme (jf. præmis 132-134 ovenfor). Den omhandlede transaktion kunne føre til en sådan uvirksomhed, eftersom den havde til formål at muliggøre gennemførelsen af en transaktion mellem russiske personer og enheder med henblik på at ændre ejerskabet til de indefrosne aktier i Strabag, som var ejet af Rasperia, og at give mulighed for at overdrage dem, mens årsagen til deres indefrysning, nemlig opførelsen af Oleg Deripaskas navn på de omtvistede lister, fortsat forelå.

160 På denne baggrund var der, således som Rådet i det væsentlige har gjort gældende, objektive grunde til at lægge til grund, at formålet med den omhandlede transaktion var at stille de østrigske myndigheder over for en situation, hvor Oleg Deripaska efter transaktioner gennemført i Rusland ikke længere ville have tilknytning til indefrosne aktier, med henblik på, at de nævnte myndigheder ophævede blokeringen af disse aktier.

161 Det forhold, at de østrigske myndigheder var involveret i den omhandlede transaktion, og at deres samtykke var en nødvendig betingelse for dens endelige gennemførelse, kan derfor ikke være afgørende.

162 For at aktiviteter, som omgår de forbud, der er fastsat i forordning nr. 269/2014, som ændret, er omfattet af denne forordnings artikel 9, stk. 1, er det ganske vist nødvendigt, at de udøves »bevidst og forsætligt«. Imidlertid afsvækker samme bestemmelse straks denne betingelse, idet det i samme punktum anføres, at dette også er tilfældet, hvis en person »deltage[r] i sådanne aktiviteter uden med vilje at søge dette formål eller denne følge, men [er] klar over, at deltagelsen kan have dette formål eller denne følge, og […] samtykkende […] affinde[r] sig med denne mulighed« (jf. præmis 135 ovenfor).

163 I det foreliggende tilfælde var formålet med den omhandlede transaktion imidlertid, således som sagsøgeren har medgivet, at muliggøre en ophævelse af indefrysningen af aktierne i Strabag, som var blevet indefrosset med den begrundelse, at de var kontrolleret af Oleg Deripaska (jf. præmis 149 ovenfor), hvilket indebærer et ønske om at omgå de restriktive foranstaltninger, som denne person var pålagt. Heraf følger, at selv hvis det antages, at anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet kræver, at betingelsen om kendskab og vilje, som er fastsat i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, jf. præmis 162 ovenfor, er opfyldt, kunne sagsøgeren ikke være uvidende om, at hans faktiske deltagelse i den omhandlede transaktion ved oprettelsen af Iliadis og herefter dette selskabs tilbagekøb af Rasperia kunne udgøre en aktivitet, der havde til formål eller til følge at omgå restriktive foranstaltninger.

164 På baggrund af ovenstående betragtninger har Rådet godtgjort, at der forelå en tilstrækkelig tilknytning mellem sagsøgeren og en transaktion, der havde til formål at omgå de restriktive foranstaltninger, som Oleg Deripaska var blevet pålagt ved forordning nr. 269/2014, som ændret, hvilket gjorde det muligt for Rådet at lægge til grund, at sagsøgeren havde lettet overtrædelsen af forbuddet mod omgåelse af de i denne forordning fastsatte foranstaltninger som omhandlet i første del af litra h)-kriteriet.

165 Dermed skal det på dette trin undersøges, om den omhandlede transaktion under hensyn til det tidspunkt, hvor den fandt sted, kunne begrunde opførelsen og efterfølgende opretholdelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister, hvilket han har bestridt.

c) Den angivelige forældelse af de restriktive foranstaltninger, som sagsøgeren var blevet pålagt

166 Sagsøgeren har gjort gældende, at den omhandlede transaktion udgør en faktisk omstændighed i fortiden, som ikke gjorde det muligt at begrunde opførelsen af hans navn på de omtvistede lister på tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af juni 2024, for så vidt som ordlyden af første del af litra h)-kriteriet er affattet i præsens.

167 I samme retning har sagsøgeren i sin første anmodning om tilpasning gjort gældende, at han på tidspunktet for retsakterne af september 2024 ikke kunne anses for at have haft til hensigt at deltage i en omgåelse af de restriktive foranstaltninger, eftersom han havde anlagt et søgsmål ved de kompetente russiske domstole for at opnå en ophævelse af den omhandlede transaktion. Rådet tog imidlertid ikke hensyn hertil, og sagsøgeren har foreholdt Rådet, at det kun støttede sig på oplysninger, der lå længere tilbage i tid end retsakterne af juni 2024, som begrundelse for opretholdelsen af hans navn på de omtvistede lister ved retsakterne af september 2024. Herved

opførte Rådet sagsøgerens navn på de omtvistede lister på grundlag af tidligere faktiske omstændigheder, hvilket indebærer, at han blev pålagt strafferetlige sanktioner og ikke restriktive foranstaltninger.

168 I den anden anmodning om tilpasning har sagsøgeren anført, at han indgik en forligsaftale ved handelsdomstolen i Moskva den 12. december 2024, idet den nævnte ret afsluttede sagen den 28. februar 2025. Dels blev aktierne i Rasperia tilbageført til Valtoura i henhold til denne aftale og var dermed ikke længere ejet af Iliadis, dels modtog sagsøgeren en kompensation for den skade, han havde lidt.

169 Sagsøgeren har anført, at han først oplyste Rådet om denne ændring af situationen efter vedtagelsen af retsakterne af marts 2025, eftersom Rådet ikke havde meddelt ham sin hensigt om at forny de restriktive foranstaltninger over for ham ved vedtagelsen af disse retsakter, selv om han havde indgivet en anmodning om fornyet gennemgang til Rådet den 31. oktober 2024.

170 I den tredje anmodning om tilpasning har sagsøgeren gjort gældende, at han opnåede en ophævelse af den omhandlede transaktion, og at han fra dette tidspunkt ikke længere havde nogen tilknytning til Valtoura, som igen ejede hele kapitalen i Rasperia fra den 12. december 2024, og som tilbagebetalte beløbet for salget af dette selskab til Iliadis den 30. juni 2025. Sagsøgeren har tilføjet, at Iliadis ikke længere ejer nogen andele og ikke længere udøver nogen aktivitet, hvorfor han påtænker at trække sig ud af dette selskab eller at likvidere det, idet sidstnævnte mulighed dog er betinget af de øvrige aktionærers samtykke. Ifølge sagsøgeren skal den omhandlede transaktion under alle omstændigheder anses for aldrig at have fundet sted, og det blotte forhold, at Iliadis eksisterer, uden nogen tilknytning til Strabag, kan ikke begrunde opretholdelsen af hans navn på de omtvistede lister i henhold til første del af litra h)-kriteriet.

171 Rådet har, støttet af Kongeriget Belgien og Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

172 Det følger af den retspraksis, der er anført i præmis 92 ovenfor, at restriktive foranstaltninger er præventive og pr. definition midlertidige, idet deres gyldighed altid forudsætter, at de faktiske og retlige omstændigheder, der lå til grund for deres vedtagelse, fortsat eksisterer, og at det er nødvendigt at opretholde dem for at realisere målet med dem. Det påhviler således Rådet i forbindelse med den periodiske fornyede gennemgang af disse restriktive foranstaltninger at foretage en opdateret vurdering af situationen og at udarbejde en status over virkningerne af sådanne foranstaltninger med henblik på at afgøre, om de har gjort det muligt at nå de mål, der forfølges med den oprindelige opførelse af navnene på de berørte personer og enheder på den omtvistede liste, og om der stadig kan drages den samme konklusion vedrørende de nævnte personer og enheder (jf. dom af 27.4.2022, Ilunga Luyoyo mod Rådet, T-108/21, EU:T:2022:253, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis, og af 26.10.2022, Ovsyannikov mod Rådet, T-714/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:674, præmis 67).

173 Det følger heraf, at det med henblik på at begrunde opretholdelsen af en persons navn på de omhandlede lister ikke er ulovligt for Rådet at støtte sig på de samme beviser, der begrundede den oprindelige opførelse, genopførelsen eller den tidligere opretholdelse af sagsøgerens navn på de omhandlede lister, forudsat dels, at opførelsesgrundene er uændrede, dels at konteksten ikke har ændret sig på en sådan måde, at disse beviser ikke længere er anvendelige (jf. i denne retning dom af 23.9.2020, Kaddour mod Rådet, T-510/18, EU:T:2020:436, præmis 99). I denne henseende omfatter vurderingen af konteksten, at der tages hensyn dels til situationen i det land, over for hvilket ordningen for restriktive foranstaltninger er blevet fastsat, og den særlige situation for

den berørte person (dom af 26.10.2022, Ovsyannikov mod Rådet, T-714/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:674, præmis 78; jf. i denne retning også dom af 23.9.2020, Kaddour mod Rådet, T-510/18, EU:T:2020:436, præmis 101), dels til samtlige relevante omstændigheder, navnlig om de mål, der forfølges med de restriktive foranstaltninger, er nået (dom af 27.4.2022, Ilunga Luyoyo mod Rådet, T-108/21, EU:T:2022:253, præmis 56; jf. i denne retning og analogt også dom af 12.2.2020, Amisi Kumba mod Rådet, T-163/18, EU:T:2020:57, præmis 82-84 og den deri nævnte retspraksis).

174 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet støttede sig på en tidligere transaktion som begrundelse for opførelsen og opretholdelsen af hans navn på de omtvistede lister, mens ordlyden af første del af litra h)-kriteriet er affattet i præsens. Han har navnlig påpeget, at han traf de nødvendige foranstaltninger for at fjerne virkningerne af den omhandlede transaktion, hvilket Rådet ikke tog hensyn til.

175 For det første er det korrekt, at ordlyden af første del af litra h)-kriteriet er affattet i præsens, idet den fastsætter en mulighed for at opføre navnene på personer, der »letter overtrædelser af forbuddet mod omgåelse«.

176 Det blotte forhold, at Rådet har valgt at affatte et kriterium for opførelse på de omtvistede lister i præsens, udelukker imidlertid ikke, at opførelsen af en persons navn på disse lister i henhold til dette kriterium kan støttes på tidligere faktiske omstændigheder, som var afsluttet på det tidspunkt, hvor en sådan opførelse blev besluttet.

177 Som nævnt i præmis 172 ovenfor forudsætter gyldigheden af restriktive foranstaltninger nemlig altid, uanset hvilket tempus der anvendes i definitionen af et kriterium, at de faktiske og retlige omstændigheder, der lå til grund for deres vedtagelse, fortsat eksisterer, og at det er nødvendigt at opretholde dem for at realisere målet med dem.

178 I øvrigt følger det af retspraksis, at på området for opførelse på en liste over navne på personer og enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, henviser anvendelsen af præsens i generel forstand til lovdefinitioner og ikke til et bestemt tidsrum (jf. i denne retning og analogt dom af 12.2.2020, Amisi Kumba mod Rådet, T-163/18, EU:T:2020:57, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

179 Navnlig henviser første del af litra h)-kriteriet, henset til sin ordlyd, til konkrete og identificerede situationer, hvor der sker overtrædelse af de forbud mod omgåelse, som er indeholdt i visse bestemmelser, der fastsætter restriktive foranstaltninger over for Den Russiske Føderation, og indebærer dermed nødvendigvis, at den omhandlede persons handlinger eller undladelser, som ligger til grund for denne opførelse, allerede har fundet sted, når Rådet beslutter den.

180 Det forholder sig ikke desto mindre således, at den forløbne tid mellem tidspunktet for gennemførelsen af en omgåelsestransaktion og opførelsen på de omtvistede lister af navnet på en person, der har lettet en sådan transaktion, udgør et forhold, der skal tages i betragtning ved bedømmelsen af, om en sådan opførelse er begrundet (jf. analogt dom af 11.9.2024, Ezubov mod Rådet, T-741/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:605, præmis 189, og af 11.9.2024, Tokareva mod Rådet, T-744/22, EU:T:2024:608, præmis 145).

181 Hvad for det andet angår spørgsmålet om, hvorvidt den omhandlede transaktion i det foreliggende tilfælde var relevant, henset til dels den tidsmæssige afstand i forhold til vedtagelsen af de anfægtede retsakter, dels de skridt, som sagsøgeren havde truffet for at fjerne denne transaktions virkninger, bør der sondres mellem de anfægtede retsakter, for så vidt som de blev vedtaget på forskellige tidspunkter.

1) Retsakterne af juni 2024

182 På tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af juni 2024 vedrørende den oprindelige opførelse af sagsøgerens navn på de omtvistede lister var Rasperias køb af Iliadis dels fortsat i kraft, dels havde RBI Østrig meddelt, at selskabet ville afstå fra at gennemføre trepartsaftalen, den 8. maj 2024 (jf. præmis 146 ovenfor), dvs. en dato, der lå meget tæt på datoen for vedtagelsen af disse retsakter.

183 Det kan således ikke lægges til grund, at opførelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister var forældet på tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af juni 2024.

2) Retsakterne af september 2024

184 Hvad angår retsakterne af september 2024 har sagsøgeren ganske vist anført, at han på tidspunktet for deres vedtagelse ikke var involveret i den omhandlede transaktion, og at han gennem Titul og på Iliadis' vegne havde anlagt sag ved handelsdomstolen i Moskva den 9. juli 2024 for at opnå tilbagebetaling af den pris, der var betalt til Valtoura, mod at aktierne i Rasperia blev tilbageleveret til Valtoura.

185 Indledningen af en sådan retslig procedure, som fortsat var igangværende på tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af september 2024, og hvis udfald ikke kunne forudses, kan imidlertid ikke i sig selv anses for at medføre, at de restriktive foranstaltninger, som sagsøgeren var blevet pålagt som følge af den omhandlede transaktion, var forældede, eftersom RBI Østrig havde meddelt, at selskabet ville afstå fra gennemførelsen af trepartsaftalen, den 8. maj 2024, dvs. en dato, der lå meget tæt på datoen for vedtagelsen af disse retsakter.

186 Det skal desuden bemærkes, at selv om den person, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, er bedst i stand til at oplyse Rådet om enhver ændring i vedkommendes særlige situation (jf. i denne retning dom af 14.7.2021, Benavides Torres mod Rådet, T-35/19, EU:T:2021:466, præmis 61), gav sagsøgeren ikke rettidigt Rådet meddelelse om disse skridt ved handelsdomstolen i Moskva, som Rådet efter eget udsagn fik kendskab til ved læsningen af den anmodning om tilpasning, der blev indleveret den 31. oktober 2024, dvs. efter retsakterne af september 2024, hvilket sagsøgeren har medgivet.

187 Selv om sagsøgeren har gjort gældende, at han ikke havde mulighed for at fremsende de nævnte oplysninger til Rådet, eftersom det ikke havde oplyst ham om, at det havde til hensigt at opretholde hans navn på de omtvistede lister, kan dette klagepunkt ikke tages til følge, for så vidt som Rådet ikke var forpligtet til at foretage en sådan handling.

188 Det følger nemlig af retspraksis, at retten til at blive hørt forud for vedtagelsen af retsakter, hvorved navnet på en person opretholdes på en liste over personer eller enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, gælder, når Rådet i afgørelsen om at fastholde opførelsen af en persons navn på listen lægger nye forhold til grund mod vedkommende, dvs. forhold, som ikke fremgik af den oprindelige optagelse af denne persons navn på samme liste (jf. dom af 12.2.2020,

Amisi Kumba mod Rådet, T-163/18, EU:T:2020:57, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis). Når opretholdelsen af navnet på en person eller en enhed på en liste over personer eller enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, er baseret på de samme grunde som dem, der begrundede vedtagelsen af den oprindelige retsakt, og der ikke lægges nye forhold til grund mod vedkommende, er Rådet imidlertid ikke forpligtet til på ny at give den omhandlede person eller enhed meddelelse om de omstændigheder, der lægges den pågældende til last, for at overholde dennes ret til at blive hørt (dom af 7.4.2016, Central Bank of Iran mod Rådet, C-266/15 P, EU:C:2016:208, præmis 32 og 33, og af 15.11.2023, OT mod Rådet, T-193/22, EU:T:2023:716, præmis 103).

189 På denne baggrund var det med rette, at Rådet opretholdt sagsøgerens navn på de omtvistede lister ved retsakterne af september 2024.

3) Retsakterne af marts 2025

190 Det må konstateres, at den forløbne tid mellem RBI Østrigs meddelelse af 8. maj 2024 om, at selskabet ville afstå fra at gennemføre trepartsaftalen »af forsigtighedshensyn efter drøftelser med de kompetente myndigheder«, og vedtagelsen af retsakterne af marts 2025 var relativt kort, nemlig mindre end et år, og dermed ikke alene af denne grund gjorde det muligt at lægge til grund, at opretholdelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister ikke længere var begrundet.

191 På tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af marts 2025, efter de skridt, som sagsøgeren havde foretaget ved handelsdomstolen i Moskva, var der blevet indgået en forligsaftale mellem Iliadis og Valtoura i december 2024, som vedrørte Iliadis' tilbagelevering af aktierne i Rasperia til Valtoura og Valtouras betaling af kompensation til Iliadis.

192 Imidlertid skal det indledningsvis bemærkes, at handelsdomstolen i Moskva først tog denne aftale til efterretning den 28. februar 2025, dvs. kun to uger før vedtagelsen af retsakterne af marts 2025, hvilket udgør en periode, der er for kort til, at det kan lægges til grund, at de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren var forældede.

193 Endvidere var sagsøgeren som anført i præmis 186 ovenfor den, der var bedst i stand til at oplyse Rådet om udviklingen i hans særlige situation. Han har imidlertid selv anerkendt, at han gav Rådet meddelelse om afslutningen af sagen ved handelsdomstolen i Moskva ved skrivelse af 23. maj 2025, dvs. efter vedtagelsen af retsakterne af marts 2025. Rådet kan således ikke bebrejdes, at det ikke tog hensyn til denne oplysning. I denne henseende var Rådet, i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, og som det fremgår af den retspraksis, der er anført i præmis 188 ovenfor, ikke forpligtet til at oplyse sagsøgeren om, at det havde til hensigt at opretholde hans navn på de omtvistede lister, før vedtagelsen af retsakterne af marts 2025, eftersom det ved disse retsakter ikke ændrede de forhold, der blev lagt til grund mod sagsøgeren, eller tilføjede nye oplysninger til sagsakterne vedrørende ham.

194 Endelig kan sagsøgerens argument om, at den offentlige karakter af ophævelsen af den omhandlede transaktion burde have foranlediget Rådet til at fjerne hans navn fra de omtvistede lister, ikke tiltrædes. Dette argument er nemlig udelukkende støttet på Strabags pressemeddelelse af 16. december 2024, som kun nævner, at Rasperia var blevet »tilbageført« til Valtoura af Iliadis, uden at angive nogen detaljer om den nærmere fremgangsmåde ved denne »tilbageførsel«.

195 På denne baggrund må det fastslås, at de grunde, som de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren var støttet på, ikke var forældede på tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af marts 2025, og at det var med rette, at Rådet opretholdt sagsøgerens navn på de omtvistede lister.

4) Retsakterne af september 2025

196 På tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af september 2025 var værdipapirerne i Rasperia i henhold til den forligsaftale, der blev taget til efterretning af handelsdomstolen i Moskva den 28. februar 2025, og som Rådet blev oplyst om den 23. maj 2025, blevet tilbageleveret til Valtoura af Iliadis, mens prisen for salget af disse værdipapirer var blevet tilbagebetalt til Iliadis af Valtoura.

197 Denne omstændighed gør det imidlertid ikke i sig selv muligt at lægge til grund, at Rådet ikke havde ret til at opretholde sagsøgerens navn på de omtvistede lister på tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af september 2025.

198 For det første fremgår det af de oplysninger, som sagsøgeren har fremlagt, at tilbageleveringen af værdipapirerne i Rasperia til Valtoura ganske vist fandt sted den 12. december 2024, men at tilbagebetalingen af prisen for salget af disse værdipapirer til Iliadis fandt sted den 30. juni 2025, dvs. kun to en halv måned før vedtagelsen af retsakterne af september 2025. Det er således med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at den omhandlede transaktion på tidspunktet for vedtagelsen af disse retsakter tilhørte en »fjern fortid«.

199 For det andet kan det ikke lægges til grund, at sagsøgeren ganske enkelt kan fjerne konsekvenserne af sine tidligere handlinger med øjeblikkelig virkning og blot i kraft af viljen hos parterne i den omhandlede transaktion ved en forligsaftale, hvorved Titul, det selskab, som han ejer 100%, og Valtoura, et selskab med tilknytning til Oleg Deripaska, aftaler en gensidig tilbagelevering af de aktiver, der er genstanden for den omhandlede transaktion.

200 I denne henseende fremgår det af sagsakterne, at Titul af Iliadis krævede en tilbagevenden til den tidligere situation og kompensation som følge af de restriktive foranstaltninger, der var blevet pålagt af Unionen og af Amerikas Forenede Stater efter den omhandlede transaktion, og som havde skadet Tituls interesser. Endvidere medførte det forhold, at handelsdomstolen i Moskva tog forligsaftalen til efterretning, således som sagsøgeren præciserede i retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, ikke, at den blev tillagt tilbagevirkende kraft, men afhjalp blot virkningerne af en tidligere situation. Der ville imidlertid være risiko for, at formålene med de restriktive foranstaltninger, der er omfattet af første del af litra h)-kriteriet, jf. præmis 58 ovenfor, vanskeligt kunne nås, hvis parterne i denne forligsaftale blot i kraft af deres vilje kunne fjerne virkningerne af den omhandlede aftale, som lå til grund for fastsættelsen af disse foranstaltninger.

201 For det tredje er det væsentligt at understrege, at den omhandlede transaktion ikke var begrænset til en enkeltstående transaktion mellem to parter, men indgik i en juridisk konstruktion, der kan kvalificeres som en »kompleks ordning« (jf. præmis 150 ovenfor), der i det mindste indebærer indgåelse af to kontrakter mellem flere parter, nemlig den omhandlede transaktion i egentlig forstand og trepartsaftalen, som var indbyrdes forbundne og lå i forlængelse af hinanden (jf. præmis 143 ovenfor). Denne transaktion strakte sig over flere måneder, fra oprettelsen af Iliadis i juli 2023 til RBI Østrigs afkald på at købe aktierne i Strabag i henhold til trepartsaftalen i maj 2024 (jf. præmis 141-146 ovenfor).

202 Tilsvarende fandt opgivelsen af den omhandlede transaktion sted i flere etaper, som strakte sig over flere måneder fra anlæggelsen af sagen ved handelsdomstolen i Moskva den 9. juli 2024 over tilbageleveringen af aktierne i Rasperia til Valtoura den 12. december 2024 og den nævnte rets beslutning om at tage en forligsaftale til efterretning den 28. februar 2025 til tilbagebetalingen af salgsprisen til Iliadis den 30. juni 2025.

203 For det fjerde vedrørte den omhandlede transaktion Valtouras overdragelse af værdipapirerne i Rasperia til Iliadis. Imidlertid er Iliadis og Valtoura 49% ejet af henholdsvis sagsøgeren og Oleg Deripaska, mens 51% af deres respektive selskabskapital er ejet af de samme aktionærer med samme fordeling, nemlig Instroi med 43,5% og Altera med 7,5% (jf. præmis 141 og 142 ovenfor). En sådan struktur giver anledning til tvivl om, hvorvidt den nævnte transaktion var reel, og styrker den opfattelse, at den havde til formål at erstatte Oleg Deripaska med sagsøgeren i Strabags aktionærstruktur (jf. præmis 156 ovenfor).

204 Sagsøgerens situation kan ganske vist ikke anses for at være fastlåst, og som nævnt i præmis 180 ovenfor skal der tages hensyn til den forløbne tid ved bedømmelsen af, om opretholdelsen af hans navn på de omtvistede lister var begrundet.

205 Under omstændigheder som i den foreliggende sag, der er kendetegnet ved en transaktion, hvis formål var at omgå de restriktive foranstaltninger ved hjælp af en kompleks juridisk og finansiel ordning, der tog sigte på at erstatte en person, hvis navn var opført på de omtvistede lister, med en anden, og hvis opgivelse som led i en procedure, der tog flere måneder, udelukkende var begrundet i fastsættelsen af restriktive foranstaltninger over for de personer, der var involveret i denne transaktion, kan det imidlertid være nødvendigt, at der forløber en rimelig tidsperiode efter denne transaktions endelige afslutning, før det kan fastslås, at de restriktive foranstaltninger ikke længere er begrundede.

206 Rådet kunne derfor med føje lægge til grund, at den risiko for omgåelse af de restriktive foranstaltninger, som den omhandlede transaktion medførte, fortsat forelå på tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af september 2025, selv om denne transaktion var blevet opgivet i henhold til den førnævnte forligsaftale.

207 I øvrigt har Rådet både i den begrundelse, der blev anført over for sagsøgeren, og i svarskriftet – uden at blive modsagt af sagsøgeren – gjort gældende, at Iliadis udelukkende var blevet oprettet af hensyn til den omhandlede transaktion. Endvidere har sagsøgeren i den tredje anmodning om tilpasning anført, at Iliadis efter at have tilbageført andelene i Rasperia til Valtoura »nu er et selskab, der ikke ejer nogen andele og ikke udøver nogen aktivitet«.

208 På tidspunktet for vedtagelsen af retsakterne af september 2025 eksisterede Iliadis, som udgjorde en integrerende del af den omhandlede transaktion, således stadig, og sagsøgeren var stadig selskabets hovedaktionær gennem Titul, hvilket udgør en yderligere grund til, at Rådet kunne opretholde hans navn på de omtvistede lister.

209 Det følger af det ovenfor anførte, at det er med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at retsakterne af september 2025 er behæftet med et urigtigt skøn.

5) Konklusion

210 På baggrund af ovenstående betragtninger må det fastslås, at Rådet har godtgjort, at opførelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister ved retsakterne af juni 2024 var begrundet, og at opretholdelsen af denne opførelse ved retsakterne af september 2024 og efterfølgende ved retsakterne af september 2024, af marts 2025 og af september 2025 var begrundet. Dermed skal det andet anbringende forkastes i det hele.

3. Det tredje anbringende vedrørende en tilsidesættelse af retten til forsvar og af retssikkerhedsprincippet

211 Sagsøgeren har gjort gældende, at anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet er uforudsigelig, med henvisning til de argumenter, som han har fremsat i forbindelse med det første anbringendes første led.

212 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at den begrundelse, der blev anført over for ham, vedrørte tidligere handlinger, hvilket ikke gjorde det muligt for ham at forstå, hvilke handlinger han skulle foretage, for at Rådet ophævede de restriktive foranstaltninger over for ham.

213 I replikken har sagsøgeren anført, at han kun har redegjort kortfattet for det tredje anbringende, eftersom hans argumentation til støtte for dette anbringende gentager den, han har anført i forbindelse med det første anbringende, men til støtte for påstanden om annullation af de anfægtede retsakter, for så vidt som der er tale om individuelle foranstaltninger over for ham, og ikke som argumenter mod lovligheden af første del af litra h)-kriteriet.

214 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

215 Hvad for det første angår den angivelige tilsidesættelse af retten til forsvar skal det erindres, at stævningen i henhold til procesreglementets artikel 76, litra d), bl.a. skal angive en kort fremstilling af anbringenderne. Endvidere følger det af fast retspraksis, at denne fremstilling skal være tilstrækkeligt klart og præcis til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar og Retten træffe afgørelse i sagen, i givet fald uden at behøve at udbede sig yderligere oplysninger. For at et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, er det derfor af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en god retspleje nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen. Det følger ligeledes af fast retspraksis, at anbringender, der ikke er tilstrækkeligt angivet i stævningen, skal afvises. Tilsvarende krav gælder, når et argument fremføres til støtte for et anbringende (jf. dom af 12.2.2020, Kampete mod Rådet, T-164/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:54, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis).

216 Selv om tilsidesættelsen af retten til forsvar faktisk er nævnt i overskriften på dette anbringende i stævningen, må det imidlertid konstateres, at sagsøgeren ikke har anført nogen argumenter vedrørende dette klagepunkt. Det må derfor afvises i henhold til procesreglementets artikel 76, litra d).

217 Hvad for det andet angår den del af argumentationen, som vedrører en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, har sagsøgeren gjort gældende, at den begrundelse, der er anført over for ham, ikke er tilstrækkelig klar og ikke gør det muligt for ham at forstå, hvad der kræves, for at hans navn fjernes fra de omtvistede lister.

218 I denne henseende bemærkes, at retssikkerhedsprincippet som nævnt i forbindelse med det første anbringende kræver, at EU-lovgivningen skal være klar og utvetydig, og at retssubjekterne kan forudse dens anvendelse (jf. præmis 48 ovenfor). Dette princip indebærer navnlig, at det skal vurderes, om en EU-retsakt giver de berørte mulighed for at få et nøjagtigt og utvetydigt kendskab til omfanget af deres rettigheder og forpligtelser, idet dette krav gælder med særlig strenghed, når der er tale om en retsakt, som kan have økonomiske konsekvenser (jf. dom af 10.3.2009, Heinrich, C-345/06, EU:C:2009:140, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

219 I det foreliggende tilfælde fremgår det imidlertid hvad dels angår sagsøgerens rettigheder og forpligtelser i henhold til de anfægtede retsakter klart af afgørelse 2014/145, som ændret, og forordning nr. 269/2014, som ændret, at sagsøgeren ikke har ret til at rejse ind på medlemsstaternes område, og at de af hans pengemidler og økonomiske ressourcer, som befinder sig på Unionens område, indefryses. Samme retsakter fastsætter ligeledes angivelsesforpligtelser og de tilfælde, hvor det er muligt at fravige disse foranstaltninger.

220 Hvad dels angår spørgsmålet om, hvorvidt den begrundelse, der blev anført over for sagsøgeren, overholdt retssikkerhedsprincippet, er Rådet ikke forpligtet til udtrykkeligt at angive, hvad en person, hvis navn er opført på de omtvistede lister, skal gøre for at få sit navn slettet fra disse lister.

221 I øvrigt er det hvad angår sagsøgerens henvisning til den argumentation, han har fremsat i forbindelse med det første anbringendes første led, tilstrækkeligt at erindre, at sagsøgeren med denne argumentation ikke har godtgjort, at der foreligger en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, således som det fremgår af præmis 50-70 ovenfor.

222 Derfor skal det tredje anbringende forkastes.

4. Det fjerde anbringende vedrørende et uforholdsmæssigt indgreb i de grundlæggende rettigheder

223 Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede retsakter indebærer et uforholdsmæssigt indgreb i hans ret til respekt for privatlivet, hans ejendomsret, hans frihed til at oprette og drive egen virksomhed og hans ret til fri bevægelighed.

224 Disse indgreb kan ifølge sagsøgeren ikke begrundes med første del af litra h)-kriteriet, for så vidt som denne del tager sigte på personer, der ikke er direkte eller indirekte involveret i Den Russiske Føderations handlinger i Ukraine, og som derfor ikke kan udøve pres mod denne stats regering.

225 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

226 For det første er det allerede blevet fastslået, at restriktive foranstaltninger såsom dem, sagsøgeren er blevet pålagt i det foreliggende tilfælde, uomtvisteligt medfører en begrænsning af den berørte persons udøvelse af ejendomsretten og påvirker hans privatliv og frihed til at oprette og drive egen virksomhed (jf. i denne retning dom af 30.11.2016, Rotenberg mod Rådet, T-720/14, EU:T:2016:689, præmis 167 og den deri nævnte retspraksis, og af 6.9.2023, Pumpyanskiy mod Rådet, T-291/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2023:499, præmis 94).

227 Disse rettigheder nyder imidlertid ikke absolut beskyttelse i EU-retten, men skal ses i sammenhæng med deres funktion i samfundet (jf. dom af 12.3.2014, Al Assad mod Rådet, T-202/12, EU:T:2014:113, præmis 113 og den deri nævnte retspraksis).

228 I denne henseende skal det erindres, at chartrets artikel 52, stk. 1, fastsætter dels, at »enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved chartret, skal være fastlagt i lovgivningen og skal respektere disse rettigheders og friheders væsentligste indhold«, dels at der »under hensyn til proportionalitetsprincippet [kun] kan […] indføres begrænsninger, såfremt disse er nødvendige og faktisk opfylder mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder«.

229 For at være forenelig med EU-retten skal en begrænsning af udøvelsen af de pågældende grundlæggende rettigheder således opfylde fire betingelser. For det første skal den omhandlede begrænsning være »fastlagt i lovgivningen«, hvorved forstås, at den EU-institution, der vedtager foranstaltninger, der kan begrænse disse rettigheder for en person, skal have et retsgrundlag herfor. For det andet skal den pågældende begrænsning respektere det væsentligste indhold af den pågældende grundlæggende rettighed. For det tredje skal den faktisk svare til mål af almen interesse, der er anerkendt som sådant af Unionen. For det fjerde skal den pågældende begrænsning være forholdsmæssig (jf. dom af 27.7.2022, RT France mod Rådet, T-125/22, EU:T:2022:483, præmis 145 og 222 og den deri nævnte retspraksis).

230 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke bestridt, at de tre første betingelser er opfyldt. I denne henseende er det allerede blevet fastslået, at de individuelle restriktive foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til afgørelse 2014/145, som ændret, og forordning nr. 269/2014 som ændret, opfyldte disse betingelser (jf. i denne retning dom af 11.9.2024, Ebuzov mod Rådet, T-741/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:605, præmis 214-217 og den deri nævnte retspraksis). Han har derimod bestridt forholdsmæssigheden af begrænsningen af de førnævnte grundlæggende rettigheder med henvisning til, at første del af litra h)-kriteriet giver mulighed for at opføre navnene på personer, der – som han – ikke kan udøve individuelt pres på den russiske regering.

231 Det skal imidlertid bemærkes, at de omhandlede restriktive foranstaltninger under hensyn til, at de har et formål af en så grundlæggende almen interesse for det internationale samfund som dem, der er nævnt i præmis 81 ovenfor, ikke som sådan kan anses for uegnede (jf. i denne retning dom af 15.11.2023, OT mod Rådet, T-193/22, EU:T:2023:716, præmis 199 og den deri nævnte retspraksis).

232 Hvad angår deres nødvendige karakter tillader andre og mindre indgribende foranstaltninger, såsom et system med forudgående tilladelse, ikke lige så effektivt at nå det forfulgte mål, nemlig at udøve pres på personer, der er involveret i omgåelse af de restriktive foranstaltninger, der er fastsat over for Den Russiske Føderation, med henblik på at sikre disse foranstaltningers effektive virkning (jf. i denne retning dom af 15.11.2023, OT mod Rådet, T-193/22, EU:T:2023:716, præmis 200 og den deri nævnte retspraksis).

233 Som nævnt i forbindelse med det første anbringende udgør de omhandlede foranstaltninger desuden midlertidige og reversible restriktioner, og de fastsætter en mulighed for, at medlemsstaterne kan indrømme fritagelser (jf. præmis 92 ovenfor).

234 Dels følger det nemlig af artikel 6, stk. 1 og 2, i afgørelse 2014/145, som ændret, at Rådet er forpligtet til at gennemgå de omtvistede lister hver sjette måned for at sikre, at navnene på personer og enheder, der ikke længere opfylder kriterierne for opførelse på listerne, slettes.

235 Dels skal det erindres, at artikel 2, stk. 3 og 4, i afgørelse 2014/145, som ændret, samt artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 269/2014, som ændret, fastsætter en mulighed for at godkende anvendelse af indefrosne pengemidler for at dække basale behov eller

opfylde visse forpligtelser og en mulighed for at indrømme specifikke tilladelser, der gør det muligt at ophæve indefrysningen af pengemidler, andre finansielle aktiver eller andre økonomiske ressourcer. Tilsvarende følger det af artikel 1, stk. 6, i afgørelse 2014/145, som ændret, at den kompetente myndighed i en medlemsstat også kan tillade indrejse på dens område, bl.a. af tvingende humanitære hensyn.

236 Hvad angår det forhold, at sagsøgerens navn blev opført på de omtvistede lister i henhold til første del af litra h)-kriteriet, mens han har hævdet, at han ikke er direkte eller indirekte involveret i Den Russiske Føderations handlinger i Ukraine, skal det bemærkes, således som det blev konstateret i præmis 84 ovenfor, at anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet afhænger af, at der foreligger en situation, hvor de restriktive foranstaltninger, der allerede er fastsat, omgås. Det er derfor uden betydning, om de personer, der er involveret i handlinger, som udgør en sådan omgåelse, selv har tilknytning til den russiske regering eller ej.

237 De gener, som sagsøgeren har været udsat for, forekommer således ikke uforholdsmæssige, henset til betydningen af det formål, der forfølges med de anfægtede retsakter.

238 De anfægtede retsakter har dermed ikke indebåret et uforholdsmæssigt indgreb i sagsøgerens ejendomsret, hans frihed til at oprette og drive egen virksomhed eller hans ret til respekt for privatliv og familieliv.

239 Hvad for det andet angår det angivelige indgreb i sagsøgerens ret til fri bevægelighed på Unionens område skal det bemærkes, at retten til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, således som det fremgår af artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF og artikel 21, stk. 1, TEUF samt chartrets artikel 45, stk. 1, kun tilkommer unionsborgerne. Eftersom det ikke fremgår af sagsakterne, at sagsøgeren er statsborger i en medlemsstat, er han ikke en unionsborger, der kan påberåbe sig retten til fri bevægelighed på medlemsstaternes område.

240 I den del af stævningen, der vedrører fremstillingen af de faktiske omstændigheder, har sagsøgeren ganske vist angivet, at han »har en opholdstilladelse i Republikken Cypern«. Imidlertid fastsætter chartrets artikel 45, stk. 2, som er den eneste bestemmelse, sagsøgeren har påberåbt sig i denne henseende, at »[f]ri bevægelighed og opholdsret […] i overensstemmelse med traktaterne [kan] indrømmes tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold på en medlemsstats område«. Denne bestemmelse, som fastsætter en beføjelse, medfører ikke en ret til fri bevægelighed.

241 Under alle omstændigheder er det allerede blevet fastslået, at Rådet ved vedtagelsen af retsakter i forbindelse med FUSP principielt kunne begrænse tredjelandsstatsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit i Unionen, forudsat at det handlede under iagttagelse af proportionalitetsprincippet (jf. dom af 24.5.2023, Lyubetskaya mod Rådet, T-556/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2023:283, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).

242 De betragtninger, der er anført i præmis 231-237 ovenfor, gør det ligeledes muligt at fastslå, at restriktionerne for sagsøgerens frie bevægelighed på Unionens område var forholdsmæssige.

243 På baggrund af ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringende forkastes.

5. Det femte anbringende vedrørende en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

244 Sagsøgeren har gjort gældende, at opførelsen af hans navn på de omtvistede lister indebar en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, eftersom der forelå andre forholdsregler, hvormed en omgåelse af de restriktive foranstaltninger, som Oleg Deripaska var pålagt, kunne undgås. Den omhandlede transaktion kunne således under alle omstændigheder ikke have ført til en automatisk ophævelse af indefrysningen af sidstnævntes pengemidler, idet det ville have været nødvendigt at indlede en fravigelsesprocedure, hvor de nationale myndigheder ville have en vid skønsmargen. I det foreliggende tilfælde blev den omhandlede transaktion desuden ikke gennemført som følge af de østrigske myndigheders beslutning.

245 Rådet har bestridt sagsøgerens argumentation.

246 Som nævnt i præmis 79 ovenfor kræver proportionalitetsprincippet, at de foranstaltninger, som iværksættes med en EU-retlig bestemmelse, er egnede til at nå de lovlige mål, der forfølges med den pågældende lovgivning, og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

247 I det foreliggende tilfælde hviler sagsøgerens argumentation imidlertid på den fejlagtige præmis, at det mål, der blev forfulgt med de restriktive foranstaltninger over for ham, var, at den omhandlede transaktion ikke blev gennemført. Som nævnt i forbindelse med undersøgelsen af det første anbringendes andet led er det formål, der forfølges med de omhandlede restriktive foranstaltninger, nemlig at forøge presset på den russiske regering og omkostningerne ved de handlinger, hvormed den tilsigter at undergrave Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed, med henblik på at den bringer disse handlinger til ophør, og første del af litra h)-kriteriet svarer til dette mål (jf. præmis 81-83 ovenfor).

248 Endvidere fremgår det af undersøgelsen af det andet anbringende, at Rådet var i besiddelse af en række indicier, der var tilstrækkelige til at begrunde opførelsen og opretholdelsen af sagsøgerens navn på de omtvistede lister i henhold til første del af litra h)-kriteriet og dermed fastsættelsen af restriktive foranstaltninger over for ham.

249 I øvrigt fremgår det af undersøgelsen af dels det første anbringendes andet led, dels det fjerde anbringende, at disse foranstaltninger stod i rimeligt forhold til det forfulgte formål.

250 Derfor skal det femte anbringende forkastes.

6. Det sjette anbringende vedrørende en procedurefejl som følge af en tilsidesættelse af forpligtelsen til fornyet gennemgang

251 I forbindelse med det sjette anbringende, der er fremsat til støtte for påstanden om annullation af retsakterne af september 2025, har sagsøgeren gjort gældende, at den omhandlede transaktion blev iværksat i december 2023, og at han siden da har foretaget skridt for at opnå en ophævelse ad retslig vej, hvilket handelsdomstolen i Moskva accepterede den 28. februar 2025, idet den tog en forligsaftale til efterretning. Selv om Rådet blev oplyst om denne udvikling rettidigt, flere måneder før vedtagelsen af retsakterne af september 2025, så det imidlertid bort fra den og tilsidesatte dermed sin forpligtelse til fornyet gennemgang. I øvrigt så Rådet ifølge sagsøgeren ligeledes bort fra de nye oplysninger, som han havde fremlagt for det før vedtagelsen af de tidligere retsakter, hvorved hans navn var blevet opretholdt på de omtvistede lister.

252 Rådet har bestridt sagsøgerens argumentation.

253 Indledningsvis skal det bemærkes, at Rådet i henhold til artikel 3, stk. 3, i afgørelse 2014/145, som ændret, og artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 269/2014, som ændret, hvis der fremsættes bemærkninger eller forelægges væsentlig ny dokumentation, tager sin afgørelse op til fornyet overvejelse og underretter den berørte person herom. Desuden fastsætter artikel 6, stk. 3, i afgørelse 2014/145, som ændret, at »denne afgørelse overvåges løbende«, og at den »alt efter hvad der er hensigtsmæssigt, [skal] forlænges eller ændres, hvis Rådet skønner, at dens mål ikke er nået«.

254 Disse bestemmelser indebærer som nævnt i præmis 172 ovenfor, at det påhviler Rådet i forbindelse med den fornyede gennemgang af de restriktive foranstaltninger at foretage en opdateret vurdering af situationen og at udarbejde en status over virkningerne af sådanne foranstaltninger med henblik på at afgøre, om de har gjort det muligt at nå de mål, der forfølges med den oprindelige opførelse af navnene på de berørte personer og enheder på den omtvistede liste, og om der stadig kan drages den samme konklusion vedrørende de nævnte personer og enheder.

255 Det følger heraf, at den fornyede gennemgang af de restriktive foranstaltninger indebærer en forpligtelse for Rådet til at foretage en materiel revurdering af, om det er relevant og dermed begrundet at forlænge disse foranstaltninger eller ej. Som påpeget af Rådet har sagsøgeren således, i modsætning til hvad han selv har gjort gældende, ikke påberåbt sig en procedurefejl, men derimod foreholdt den nævnte institution at have fastslået, at hans navn skulle opretholdes på de omtvistede lister, på trods af de oplysninger, som han havde forelagt det, hvilket ligger i forlængelse af det andet anbringende, som vedrører et urigtigt skøn. Retten har imidlertid i præmis 208 ovenfor fastslået, at denne opretholdelse ved retsakterne af september 2025 var begrundet.

256 Forpligtelsen til at foretage en periodisk fornyet gennemgang af de restriktive foranstaltninger indebærer ganske vist, at den berørte person skal have mulighed for at gøre sit synspunkt gældende, og således at visse proceduremæssige garantier med tilknytning til retten til forsvar og navnlig retten til at blive hørt skal overholdes. Imidlertid er der tale om særskilte forpligtelser i forhold til den forpligtelse til fornyet gennemgang, hvis tilsidesættelse er blevet påberåbt af sagsøgeren.

257 Selv hvis det antages, at sagsøgeren ønsker at påberåbe sig en tilsidesættelse af disse garantier, skal det erindres, at retten til at blive hørt i forbindelse med enhver procedure, der er fastsat i chartrets artikel 41, stk. 2, litra a), og som udgør en integrerende del af overholdelsen af retten til forsvar, garanterer enhver muligheden for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under en administrativ procedure, og inden der over for vedkommende træffes en afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt (jf. dom af 27.7.2022, RT France mod Rådet, T-125/22, EU:T:2022:483, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).

258 Selv om overholdelsen af retten til forsvar kræver, at EU-institutionerne gør det muligt for de interesserede parter effektivt at give deres mening til kende, kan denne overholdelse dog ikke indebære en pligt for de nævnte institutioner til at tilslutte sig denne mening, hvorfor den omstændighed alene, at Rådet ikke konkluderede, at forlængelsen af de restriktive foranstaltninger ikke var begrundet, eller endog fandt det hensigtsmæssigt at efterprøve dette på baggrund af den nævnte persons bemærkninger, ikke indebærer, at der ikke blev taget hensyn til disse bemærkninger (jf. i denne retning dom af 27.9.2018, Ezz m.fl. mod Rådet, T-288/15, EU:T:2018:619, præmis 330 og 331, og af 15.9.2021, Boshab mod Rådet, T-107/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:583, præmis 103 og 104).

259 I det foreliggende tilfælde bemærkes dels, at Rådet ved vedtagelsen af retsakterne af marts 2025 havde opfordret sagsøgeren til at fremsætte bemærkninger inden den 2. juni 2025, hvilket han gjorde ved at fremsende en anmodning om fornyet gennemgang den 23. maj 2025. Dels besvarede Rådet i skrivelsen af 15. september 2025, hvorved det underrettede sagsøgeren om retsakterne af september 2025, udtrykkeligt dennes argumentation vedrørende den angivelige forældelse af de restriktive foranstaltninger som følge af ophævelsen af den omhandlede transaktion, der var blevet taget til efterretning af handelsdomstolen i Moskva. Rådet anførte nemlig, at det var af den opfattelse, at de af sagsøgeren fremlagte oplysninger ikke gjorde det muligt at konkludere, at disse foranstaltninger ikke længere var relevante, idet det navnlig påpegede, at de selskaber, der havde tilknytning til sagsøgeren, og dem, der havde tilknytning til Oleg Deripaska, stadig eksisterede, og at der stadig kunne forventes overførsler af pengemidler mellem dem, hvilket indebar, at der fortsat forelå en risiko for omgåelse.

260 På denne baggrund synes sagsøgeren at have haft mulighed for effektivt og faktisk at give sin mening til kende før vedtagelsen af retsakterne af september 2025, og Rådet synes at have taget hensyn til denne mening. Det forhold, at Rådet besluttede at opretholde hans navn på de omtvistede lister på trods af hans bemærkninger, kan ikke udgøre en tilsidesættelse af retten til forsvar, for så vidt som det i henhold til den retspraksis, der er anført i præmis 258 ovenfor, ikke var forpligtet til at tilslutte sig sagsøgerens synspunkt.

261 Heraf følger, at det sjette anbringende skal forkastes, og dermed at Rådet skal frifindes i det hele.

IV. Sagsomkostninger

262 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Eftersom sagsøgeren har tabt sagen, skal han bære sine egne omkostninger og betale de omkostninger, der er afholdt af Rådet, i overensstemmelse med sidstnævntes påstand.

263 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer Kongeriget Belgien og Kommissionen hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling, sat med fem dommere):

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Dimitry Aleksandrovich Beloglazov bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet.

3) Kongeriget Belgien og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

Gâlea Costeira Tóth

Ricziová Spangsberg Grønfeldt

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. juli 2026.

Underskrifter

Indhold

I. Tvistens baggrund og de faktiske omstændigheder efter søgsmålets anlæggelse . . . 3

II. Parternes påstande . . . 6

III. Retlige bemærkninger . . . 6

A. Anmodningen om, at visse oplysninger udelades i forhold til offentligheden . . . 6

B. Påstanden om annullation af de anfægtede retsakter . . . 8

1. Det første anbringende vedrørende ulovligheden af første del af litra h)-kriteriet . . . 9

a) Den angivelige tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet . . . 10

b) Den angivelige tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet . . . 13

2. Det andet anbringende vedrørende et urigtigt skøn . . . 18

a) Den angivelige ekstraterritoriale anvendelse af forordning nr. 269/2014 . . . 18

b) Anvendelsen af første del af litra h)-kriteriet på sagsøgeren . . . 20

1) Indledende bemærkninger . . . 22

2) Begrebet »omgåelse« af de foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014 . . . 22

3) Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en lettelse af en overtrædelse af forbuddet mod omgåelse af de foranstaltninger, der er fastsat i forordning nr. 269/2014 . . . 24

c) Den angivelige forældelse af de restriktive foranstaltninger, som sagsøgeren var blevet pålagt . . . 28

1) Retsakterne af juni 2024 . . . 31

2) Retsakterne af september 2024 . . . 31

3) Retsakterne af marts 2025 . . . 32

4) Retsakterne af september 2025 . . . 33

5) Konklusion . . . 35

3. Det tredje anbringende vedrørende en tilsidesættelse af retten til forsvar og af retssikkerhedsprincippet . . . 35

4. Det fjerde anbringende vedrørende et uforholdsmæssigt indgreb i de grundlæggende rettigheder . . . 36

5. Det femte anbringende vedrørende en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet . . . 39

6. Det sjette anbringende vedrørende en procedurefejl som følge af en tilsidesættelse af forpligtelsen til fornyet gennemgang 39

IV. Sagsomkostninger 41